

An Interview with Christopher N. Poulos on Autoethnography¹ Serpil Aygün Cengiz ², Dilek İşler Hayırlı ³, Anastasiia Zherdieva ⁴

Dr. Christopher N. Poulos is Professor of Communication Studies at the University of North Carolina-Greensboro. His scholarship focuses on autoethnographic and narrative inquiry/methodology; communication in close personal relationships; stories, lies, and secrets; the impacts of trauma, violence, and loss on memory and communication; and communication ethics. He teaches courses in friendship and family communication, ethics, autoethnography, dialogue, and film. He is the author two books: Essentials of Autoethnography (2021) and Accidental Ethnography: An Inquiry into Family Secrecy (2009). His work has appeared in Qualitative Inquiry, Journal of Autoethnography, Communication Theory, Cultural Studies—Critical Methodologies, Southern Communication Journal, International Review of Qualitative Research, Qualitative Communication Research, and in many edited books. He regularly presents his work at international conferences on qualitative research and narrative autoethnography.

Serpil Aygün Cengiz: Shall I start the video recording? Yeah. Okay, and Dr. Poulos, this is our “Research Methods” postgraduate course, and I am the lecturer of this course, which is one of the courses offered by the Department of Folklore at Ankara Univesity in Turkey. Currently, we have 18 participants here, some of whom are our students who are present, and sone are our guests. Dilek, who invited yoy, is our doctoral student. I would like to express my gratitude to her for extending this invitation, which adds value to our lesson. Thank you very much for accepting our invitation. Now, not everyone here speaks English, so today we will have two people assisting with translation: Dilek and Gülgün. You are already familiar with Dilek as she has been in contact with you via email. I am certain that she would like to greet you from the screen.

¹ Prof. Dr. Serpil Aygün Cengiz, a faculty member at the Department of Folklore in the Faculty of Language and History-Geography at Ankara University (Turkey), hosted Prof. Dr. Christopher N. Poulos as a guest speaker on June 10, 2022, in the virtual “Research Methods” course she taught in the 2021-2022 spring semester in the graduate program. The text you are currently reading consists of the conversations that took place in the graduate-level class attended by Christopher N. Poulos, presented as they were. Therefore, it is predominantly in English. However, Turkish translations are also included in the text in italics. Dilek İşler Hayırlı, a doctoral student in the program, invited Christopher N. Poulos to the class. Gülgün Şerefoğlu (who graduated from the master’s program in the Department of Folklore,) and Dilek İşler Hayırlı acted as his translators during the interview. Asst. Prof. Anastasiia Zherdieva, the member of the Folklore Department, transcribed the English conversations in the video recording, while B. Hüsna Özcan, the doctoral student in the program, transcribed the Turkish conversations in the video recording. Christopher N. Poulos and Serpil Aygün Cengiz reviewed the text.

² Prof. Dr., Ankara University Faculty of Language and History-Geography, serpilayguncengiz@gmail.com, ORCID 0000-0001-7448-4317

³ M.A., Lecturer, Ankara Yıldırım Beyazıt University School of Foreign Languages, dileksler@yahoo.com, ORCID 0000-0002-6338-7703

⁴ Asst. Prof., Ankara University Faculty of Language and History-Geography, asyazh@yahoo.com, ORCID 0000-0003-2667-1294

Dilek İşler Hayırlı: Hello, Dr. Poulos, hi! Can you hear me and can you see me? Yeah, it's great to have you here today. Thanks for coming.

Christopher N. Poulos: Thank you for inviting me. Sorry about the silence problem. I don't know what it was doing. It wasn't letting me join audio.

Dilek İşler Hayırlı: That's fine. It's in Turkish.

Christopher N. Poulos: Okay. Travel a long distance...

Serpil Aygün Cengiz: Yes, that's right. Dilek, would you like to say something else, or...?

Dilek İşler Hayırlı: Okay, Hocam, I want to say a couple of things. If you'd let me. So, Dr. Poulos, it's, it's great to see you here. I'm really shocked to see you here. Because, you know, we, I mailed you many times, and I invited you and you accepted it. It was marvelous. So, it's an honor for us to see you here today. I'm, I'm a PhD student, actually at Ankara University. And we are taking this wonderful course with our, with my friends. And we have read your article, your marvelous book. And you know, it was stunning for us. So. Well, thanks again, thanks a million.

Serpil Aygün Cengiz: Gülgün is here also who will translate your speech into Turkish. And I'm sure she also wants to greet you.

Christopher N. Poulos: Okay.

Gülgün Şerefoğlu Elverir: Hello, good evening, everyone. Dr. Poulos, it's my quite excitement and honor to see you here and translate for you. And actually, we will make the consecutive translation of your speech. I don't know, most probably, you have room with someone else before or not for consecutive translation, but I guess it will be quite fruitful. And I will, I will try to do my best to translate accurately. So unfortunately, I'm not the part of this great group. I'm not taking the lecture this year. I get my master's degree in Folkloristic with Serpil Hoca. And I am invited today here both to translate and to listen. Thank you everyone for letting me in. And thank you on behave of everyone and for myself for joining us. Thank you.

Serpil Aygün Cengiz: Thank you Gülgün. Dr. Poulos, Gülgün was the translator for our course when we had Renato Rosaldo as a guest. She is truly excellent at it. So, to make the most of our time, we discussed our questions among ourselves. Now, I would like to ask the first question. *Arkadaşlar, benim sorum Poulos'un otoetnografi ile tanışma süreci üzerine.* Dr. Poulos, perhaps you are familiar with or remember Dr. Hande Çayır; she is a Turkish researcher who writes autoethnographic texts. Thanks to Hande Çayır, I became acquainted with autoethnography when I read her doctoral thesis, where she employed autoethnography as a research method. In Turkey, this method is not widely known. In fact, as far as I know, it can be considered a relatively new method worldwide as well.

You say that your first autoethnographic piece is titled “The Death of Ordinairiness: Living, Learning, and Relating in the Age of Anxiety” and it was published twenty years ago. So, can you please tell us about the state led you to this article and to the other texts you wrote? And how did you become an autoethnographer? And, I apologize, there is another student here named Mina. She also has a question similar to mine. So, Mina, could you please present your question as well, and then Dr. Poulos can address both of our questions.

Mina Yoldaş: Hi, Dr. Poulos, my question is, when you started shaping your academic career, was there an anthropologist or sociologist who influenced your ideas? This question is related to Serpil Hoca’s inquiry.

Serpil Aygün Cengiz: Thank you.

Christopher N. Poulos: Okay, so how to begin? So, my story starts with being a graduate student in “A qualitative research methods” class, in the 1990s, in 1996, and our assignment was to go out and do an ethnographic study of some sort of sociological project. It was in our, in our own environment, right, have something unique or interesting in our, in our world. And I was at the University of Denver in Colorado, getting my PhD. And I had to figure out a way to do an ethnographic field study while taking courses and teaching courses and doing all that all the kinds of things that graduate students have to juggle. So, it turned out that I was, I was working out at a local community center, which had a fitness facility. It was a fitness center. It happened to be a Jewish Community Center. I’m not Jewish, but I was able to join this center to do my exercise. And I noticed that there was a group of older men, men in their 70s, mostly some in their 80s, who did something they called a Shvitz. And a Shvitz, if you don’t know, is the word for that a lot of places, a lot of cultures around the world have this process of taking a hot steam bath, right? You go in and you sit in a hot sauna, and various things happen in there. When in Shvitz, there’s a very specific ritual that they do. It was it’s a super heated sauna. So, it’s 125 degrees Fahrenheit (52 Celsius). And in that, one guy would be lying down on the bench, and another one would do what they called “a rub”. And he would get big bucket of soapy water and big palm leaf. And whack the guy, rub his body and hit him, do these kinds of ritualized movements. To do the bath, the bathing, cleansing ritual and after that they would douse him with cold water, a bucket of cold water and then that person would walk out. And out, in the lobby of this place, out in the launch part of this place, these men would sit and gamble, they basically did bets on horses and other things. And so...Horse races...and things like that... So, I got interested in just watching and observing these people while I was doing my regular routine of going and doing some physical exercise at this at this gym. And so, but what really, I noticed I was reading anthropologists, sociologists, and in my case communication scholars at the time. I’m a communicator. I’m in a Department of Communication Studies in the USA in North Carolina, that ...the... so I was reading Clifford Geertz and, and H.L. Goodall and Erving Goffman. And so, there’s an anthropologist and communication scholar and a sociologist. And I was observing these people and I was noticing that the one thing that I couldn’t account for what are I wasn’t accounting for was my own response to this very foreign like to being a person who’s attempting to be a kind of a neutral observer or an objective observer from the outside. And I wasn’t able to, to be that. I had my own sort of interpretation of what was going on. I had my own experience of what was going on. It was a very unique and it was a, for lack of a better word, an unfamiliar situation for me to be in, it was not something I’d ever seen before. And so, I started writing some autoethnographic entries about my own experi-

ence of being an observer. And it became very quickly that they knew that I was observing them, but they're not they're not stupid, they noticed this guy, this non-Jewish guy sitting in there looking out the side of his eye, watching them do what they were doing. And so, they started sidling up next to me and talking to me, and informing me about, about what was going on, and telling me about the history of it and all this stuff without me even asking them to.

And so, you know, I started writing about my own experience as an observer in a kind of culture that wasn't mine. And this reminded me very much of Clifford Geertz the anthropologist's work notes on the Balinese Cockfight. His article is called "Deep play: notes on the Balinese Cockfight" where he went to Bali, and studied Cockfighting, fighting of roosters and gambling. And was quickly discovered as an outsider and ignored and he began writing what he called "thick description" of the scene that he was involved in. And I was inspired by that work, by the work of Erving Goffman who was attempting to write sort of rules of engagement, norms of engagement among human beings in their sociological environment, in their social environments. And of course, Goodall and others in my field were breaking new ground and what came to be called autoethnography. So that article, when I published that article in 1997, I was still in graduate school, Norman Denzin who was big figure in our part of the world. I don't know how many of you familiar with "International Congress of Qualitative Inquiry". It was his invention. And Norman Denzin was the publisher, and he had me, he was the editor of the journal and he had me cut out the autoethnographic parts, this is 1997. And just write a sort of a cultural ethnography of the Shvitz practice. So fast forward four years later, and in America, you know, 9/11 was a big deal. That's "The Death of Ordinariness" article, when that happened, when, when the ... the twin towers came down, and our country was sort of shocked by that violence. We, everybody was sort of thrown sideways by all that.

So, Denzin asked a bunch of us to write pieces on what, what it was like to be in 9/11. And I had happened to be the person who I walked into a large lecture hall that morning at 9.30 in the morning I had 170 students in my lecture and told them what had just happened. And at the time, not very many people had cell phones, not very, nobody knew what had happened. And so, you know, it was what I know the sort of the dawning of what I call "The age of anxiety", the death of ordinary and the death of ordinariness, in this age of anxiety. And that one was a purely autoethnographic piece. And that was my first sort of direct run into autoethnography full force. And I've never looked back. I haven't actually written anything else pretty much since then.

And I would say, I will quote my mentor, Bud Goodall, who was the guy who was the person who hired me at the University of North Carolina at Greensboro: "you don't choose autoethnography, it chooses you." I stumbled into it sort of what I would say if you've read my book, you noticed I stumbled into a lot of things sort of accidentally — what I called "accidental ethnography". I stumbled into this way of doing research not because I wanted to but because I had to. And because I was called to it so to speak. And I haven't really looked back since it's the right thing for me. I never really want to say that it's the right thing for everyone. I think we have the qualitative research tent, and the quantitative research tent are all are all very big. They're very big tents and include a lot of different approaches, and this is one of them. This one for me has been quite

fruitful and ... and deeply meaningful. I'm not sure I really answered both of your questions fully. Is there something I forgot because that was.

Serpil Aygün Cengiz: Thank you for the answer. Now Gülgün will translate it into Turkish for our students.

Christopher N. Poulos: Okay.

Gülgün Şerefoğlu Elverir: *Şimdi sorulan iki sorunun cevabı olarak öncelikle 1996 yılında kalitatif araştırma konusunda mezun olduğumu söylüyor doktor Poulos ve etnografi üzerine çalışmaya başladım o günden itibaren. Denver ve Colorado üniversitelerinde doktorasını doktora mı gerçekleştirdim. Daha sonra etnografik alan çalışması için bir konu aramaya başlamış bu sırada hem dersler alarak hem dersler vererek. Daha sonra bir yani şurada ben normal çevirir gibi söyleyeyim kendi ağızımda. Daha sonra ben Yahudi olmadığım halde Yahudilerin arasına karışarak, onların bir yerel olarak bir araya geldikleri bir topluluğa girerek onları gözlemlleme fırsatı buldum. Yetmiş, seksen yaşlardaki yaşlı adamlardan oluşan bir ortamdı. Onların Schvitz, dediği çok aşırı sıcak yüz doksan beş santigrat dereceye ısıtılmış, aşırı sıcak bir saunanın içine girerek yaptıkları bir ritüel. Bunu bir bunu bir çeşit arınma ritüeli olarak yapıyorlardı. Çok büyük kovalarla, sabunlu sular boşaltılıyordu üstlerine saunadayken ve sonra da bir kocaman kupa dolusu soğuk su üstlerine boca ediliyordu. Bunu bir arınma ritüeli olarak yapıyorlardı. Sonra da bu arınma işlemi bittikten sonra oturup kumar oynuyorlardı işte bahis gibi at yarışı gibi şeyleri birlikte oynuyorlardı. Ben de bu insanları gözlemliyordum. Çalışmam için veri biriktirmek amacıyla. İlk olarak böyle başladıktan sonra tabii antropoloji, sosyoloji ve benim özel ilgi alanım olan iletişim çalışmalarıyla ilgili birçok akademisyeni okuyordum. Bunların arasında en çok Clifford Geertz, Erving Goffman ve Goodall'dan etkilendim. Onların çalışmalarını okuyarak başladım. Tabii sadece bu çalışmalar değildi aslında burada söz konusu olan şey benim bunlara verdiğim tepkiydi, karşılıklı bunları okuduktan sonra. Çünkü bunları okurken bir yandan yaptığım çalışmada tarafsız bir gözlemci olmanın ne olduğunu görüyordum ama bir yandan da kendi deneyimlerimi, kendi yaşadıklarımı düşünüyordum bunu yaparken ve daha önce görmediğim bir şeyi izlerken dışarıda olan biri Yahudi olmayan, bunu hayatında hiç yapmamış biri olarak bunu gözlemlemenin nasıl bir şey olduğunu düşünüyordum aslında orada. Buradaki gözlemlerime dayanarak ilk kez bir otoetnografik metin yazdım. Yahudi olmayan bir adamın bu ritüeli izlemesi üzerine, kendisine ait olmayan bir kültür üzerine düşünceleriyle ilgili bir şey yazdım. Bu konuda da otoetnografi ya da etnografik metin yazımıyla ilgili olarak da Geertz'in Bali'de, biliyorsunuzdur belki bu çalışmayı, Bali'ye gidip yaptığı çalışmadan esinlendim. Burada böyle birbiriyle dövüşen güreşçilerin olduğu, kumar oynadıkları yine böyle bir ortamı gözleyerek yaptığı bir çalışma. Bundan etkilenmiştim. Bir horoz dövüşü çalışmasından etkilendim. Bir de Goodall'un sosyal çevre ve sosyal çevreye uyumla ilgili bir çalışması vardı. Bundan da oldukça etkilenmiştim. Kendi makalemi bin dokuz yüz doksan yedi yılında yazdım. O sırada Norman Denzin aynı okuldaydık, aynı üniversitede yer alıyorduk. Kendisinin de yine bu Schvitz ritüeliyle ilgili bir çalışması vardı, bir gözlemi vardı. Kendisi kültürel antropoloji alanında çalışıyordu. Onun çalışmasından ve varlığından da epeyce etkilenmişti. Sonra ikiz kuleler olayı meydana geldi bütün dünyanın bildiği ve tabii ki de bir şok dalgası şeklinde yayıldı toplum içinde. Herkes o gün oturup neler olup bittiğini sokakta izledi, baktı binalara ve enkazlara. Ayrıca benim saat on ikide bir dersim vardı üniversitede ve o yıllarda tabii cep telefonları bu denli yaygın olmadığı için yüzlerce öğrencinin oturduğu amfiye girip ben söyledim ne olup bittiğini ve gerçekten bu endişe çağında yaşadığımızı da bize çok net gösteriyordu. Biz akademisyenler olarak bazılarımız, birkaçımız bunun*

üzerine bir şeyler yazmaya da çalıştık. Evet bu benim otoetnografiyle ilk tanışmamdı ve asla dönüp geriye bakmadım diyebilirim. Başka bir alanda da çok fazla bir şey yazmadım o günden bugüne. Kuzey Carolina Üniversitesi'nde otoetnografiyle ilgili çalışmalar yaptım, dersler verdim ve hep söylediğim bir şey var. Aslında otoetnografiyi siz seçmiyorsunuz. O sizi seçiyor, o sizi gelip buluyor, o sizi çağırıyor, alana davet ediyor. Bana da olan şey buydu aslında. Söylediğim gibi kazara olmuştu bu çalışma. Tabii bu herkesin yapabileceği bir şey değil muhtemelen. Herkes için çok cazip bir alan değil ama gerçekten çok büyük bir içinde yer alan bir araştırma yöntemlerinden sadece bir tanesi diyebilirim. Umarım sorularınızı yanıtlamak için yeterli olmuştur.

Serpil Aygün Cengiz: Thank you, Gülgün. Dr. Poulos, during this semester when we read your book, the first thing we discussed was the title of your book, Accidental Ethnography. Esra [Doğan] was planning to ask you about the title of your book, but I believe she's not here at the moment. Therefore, Dilek, could you kindly read Esra's question for Dr. Poulos and provide a brief translation?

Dilek İşler Hayırlı: For sure. Dr. Poulos, one of our friends, Esra, has a question for you. And the question is, she says, I would like to learn why you use the word "accidental" in your "accidental ethnography" work. Similarly, in your article titled "Accidental Dialogue", it seems like you prefer the word "accidental" intentionally, because the word "accidental" has a negative connotation. Does this affected your word preference in any way? This is our friend's question. Can I say it in Turkish as well?

Esra şöyle diyor, Accidental Ethnography ifadesi ya da kullanımınızda "accidental" kelimesini tercih etme nedeninizi öğrenmek istiyorum. Benzer şekilde "Accidental Dialogue" başlıklı makalenizde de "accidental" kelimesi özellikle tercih edilmiş gibi. Accidental kelimesi olumsuz bir çağrışma da sahip olduğu için özellikle kelimenin içeriğindeki olumsuzluğun da bu tercihte etkisi oldu mu?

Christopher N. Poulos: Okay, that's a great question. I... Okay, so I wasn't really thinking of the negative connotation. I was thinking more of the idea of things of stuff, stumbling upon things by happenstance sort of not intending to get where I got. And the reason I chose it for the book title was because I didn't, I didn't set out to study family secrecy as part of my career. It was more as if family secrets started finding me like I kept running into them. At first, I was, it was in my own family. So, this is why I use autoethnography and, and you know, that kind of methodology but I, as I described it, the very beginning of the book, I learned I discover a secret about my great grandfather from looking at a photograph in a, in a photo album that my father had on his kitchen counter. And I see this photograph of my great grandfather. And I asked my dad who this person is. My family is Greek. So, this is very obvious to me. It's a Greek man in a photograph, he's looks very Greek. And, and very recognizable as a, as a member of my family. He looks a lot like my grandfather, but I knew he wasn't my grandfather, and he is staring at the camera. And so, I'm stunned looking at this photograph with my dad walks into the room. I said: "Dad, who's that?" and he goes: "Oh, that's George". George was my great grandfather only I had never heard his name spoken before. As I tell him the story, my ... my grandfather had forbidden anyone to ever have contact with or talk about my great grandfather, his father, George, who had come to

America in the early 1900s, and left his family behind. The idea was back then the idea was, you'd go to America, you'd make your fortune, you'd make your money in the follow the American dream, right? And you would send back from your family. Only George just ditched his family in Greece, he just left them. So, my grandfather followed his father over, tracked him down, and disowned him from the family told him he was no longer welcome as part of the family. I don't know the whole story of why George did what he did because nobody will talk about it. But it is corroborated by other members of the family that I later found out live in California, where he sort of started his second family. So, you know, the idea of accidental was really something like that. I had no intention of studying family secrets till I started hearing them. Well, once that sort of happened, that one event happened, I started getting curious, I started asking questions, I started sending my students home, over breaks during the school year to ask their families if they had any secrets that they were willing to tell. And pretty much every family has some sort of secret. And pretty much every family has somebody who's willing to break the secret who wants to tell the story. You know, I don't know what you know it. Well, you probably know a lot about Greeks, they like to gossip. So, you know that that wasn't so hard for me to figure out, but that what was going on, to piece things together from various people in a lot of different stories. My other students ran into some bigger problems, but they almost always had something to tell. And it wasn't something that he actually wanted to do, either. They didn't ask for it, they just got assigned it. So, in some ways, it's accidental in terms of, they have the happenstance of taking a class from me, and running into this sort of new interest in their lives. So I started exploring secrets and secrecy and the phenomenon of ... of keeping secrets. And it just kept me going for actually quite a while. And ... and all of that was by just chance, I guess. And the then with the dialog piece, I was trying to get at that sort of a lot of the literature in our field and Communication Studies, about dialogue and in organizational studies in the US, at least, about dialogue, talks about how to orchestrate dialogue, how to make it happen, sort of the steps and the and the guidelines for the process. But I was a little more interested in what happens when you sort of fall into those magical moments of connection with someone where you don't really orchestrate it. It just happens. It's an accidental moment of dialogue. It's a happenstance moment of dialogue. And I just want to apologize if my voice sounds hoarse and croaky, it's because I have COVID I just got diagnosed with COVID two days ago. So, after dodging it for two years, I finally got COVID and it's the only symptom I have is a very sore throat so if I have to keep drinking water, that's what's going on. And if you if you hear my voice crack, I don't usually sound like this, but that's what this is what we have. So, this was too good and too took too long to set up to pass up so I had to come.

Serpil Aygün Cengiz: We are familiar with your voice from the YouTube videos. We are also sorry to hear about your illness. Now, there were many things you mentioned that I am not sure how Gülgün will translate.

Gülgün Şerefoğlu Elverir: *Eğer çok hızlı söylüyorsam beni durdurabilirsiniz. Çok hızlı konuşuyorum. Çok anlaşılmazsa söyleyebilirsiniz. Şimdi burada öncelikle sorulan soruda "accidental" kelimesinin olumsuz çağrışımı üzerinden söylenen şey aslında "Bunun olumsuz bir çağrışım olarak veya olumsuz bir çağrışımı var, bunu kullanayım" diye düşünerek söylememiştim. Yani öyle bir amacım yoktu. Kitabın başlığında da görmüşsünüz, kitabın başlangıcında da özür dilerim, görmüşsünüz. Aslında aileye ait sırların ortaya çıkmasıyla ilgili şeylerden bahsediyorum orada; ama bu sırları keşfetmeyi aslında ben kendim seçmedim. . Yani bunların hepsini gerçekten kazara keşfetmiş oldum. Hiç öyle bir niyetim yokken bütün bu anılar, bütün bu sırlar bir şekilde karşıma çıktı, kendi*

ailemle ilgili. Kitabın en başında bunları açıklıyorum. Fotoğraf albümü bulmuştum babamın ailesine ait, büyük büyükbabamın fotoğrafını gösteren. Biz Yunan asıllıyız. Orada da albümde de büyük büyükbabamı gösteren bir fotoğraf var. Bir Yunan erkeği fotoğraftan size doğru bakıyor. Zaten onun Yunan olduğunu anlarsınız gördüğünüzde fotoğrafını ve ben albüme bakarken babam odaya girdi. Ona hemen sordum “Bu kim?” diye. Büyük büyükbabam olduğunu söyledi. İsmi George, ama ben daha önce adını hiç duymamıştım. Sordum, “Kimdir, hikâyesi nedir?” diye. Bin dokuz yüzlü yıllarda Amerika’ya gelen bir Yunan adam. Bildiğimiz, Amerikan rüyasını takip etmek, para kazanmak, servet sahibi olmak için Amerika’ya gelen bir adam; fakat ailesini Yunanistan’da bırakarak geliyor, terk ederek. Büyükbabam da onu bir şekilde takip ediyor, peşine düşüyor ve buluyor Amerika’ya gelip. Tabii ailesini terk edip gittiği için bir de California’da ikinci bir ailesi var. İkinci bir aile kuruyor. O yüzden de kimse kendisiyle görüşmüyor ve konuşmuyor bu olaydan dolayı ve büyükbabam da aile içinde kendisinin hikâyesinin anlatılmasını ve kendisi hakkında konuşulmasını yasaklıyor bu konu üzerine. Yani dediğim gibi kimse aile sırları üzerinde aslında çalışma niyetiyle çalışmaz. Siz bir araştırma, bir çalışma yaparsınız, birkaç soru sorarsınız merak edip sizin karşınıza çıkınca böylelikle o konuda çalışmış olursunuz. Tabii her ailede anlatılan birçok konu, birçok sır var ama farklı versiyonları var hikâyelerin. Bizimkinde de bu şekilde gelişmiş oluyor. Ben de bunu deneyimledikten sonra okulda öğrencilerimle, arkadaşlarımla da konuşur oldum, ailelerle ilgili konuları, sırları konuşur olduk. Yani diğer ülkelerde nasıl bilmiyorum ama Amerika’da genellikle bizim alanımızda ve iletişim alanında bu tür konular konuşulur, işte diyalog, karşılıklı konuşma sırasında ne oldu, nasıl oldu, nasıl yaşandı diye. Bunların konuşulması ve araştırmalara, çalışmalara dâhil edilmesi bu şekilde geliyor. Bu arada iki gün önce KOVİD teşhisi kondu. İki yılın sonunda nihayet KOVİD oldum. O yüzden sesim biraz boğuk ve kötü çıkıyorsa da lütfen kusura bakmayın, sürekli su içerek telafi etmeye çalışıyorum.

Serpil Aygün Cengiz: Thank you, Gülgün. Dr. Poulos, the cover of your book is truly captivating, with its vibrant colors, it’s beautiful, just like your green wall. Selin would like to ask a question about the cover of your book *Accidental Ethnography*. Selin, are you able to hear us? Okay, it seems like Selin is not here, I’m not sure. Dilek, would you please read Selin’s question?

Dilek İşler Hayırlı: Sure. Selin has two questions, I guess, Dr. Poulos. The first one is, she says on the cover of your book named *Accidental Ethnography*. There is a painting Eve is witnessing a scene which is depicted from inside to outside from inside the dwelling to a garden setting through a window frame. In the house, there is a table and on that table, there is an apple. In the garden, we witnessed a naked female figure who is likely to reach out an apple from an apple tree. The scene evokes a sensation of happiness and willingness, willingness which surrounds her. So, she’s I have a couple of questions actually. Who about this female figure represent? Is there a connotation between this female figure and Eve? And if so, Where’s Adam? Is he already inside the house? Is he the owner of the apple table? And again, if so, she’d be happy to be expelled from the Garden of heaven on her own. Is this picture help us to recognize and to accept the human condition as is which entails loss, anger, fear, trauma, stress, shame, humiliation and suffering. How have you relate this picture with your book? It’s a question.

Christopher N. Poulos: I get a lot of comments about the cover. And a lot of questions about it.

The cover was... was a piece of original art by an artist named Ernest Lockridge, who is the ... was the husband of the famous sociologist Laurel Richardson. He was an oil painter. This painting actually as an original painting sold for about \$10 000. They, when I published this book, the editor of this of the or the publisher, Mitch Allen, called me up and said: “Hey, I have an original work of art we want to use for your ... the cover of your book. It was donated by Ernest Lockridge to this publishing press called “Left Coast press”. What do you think?” And he sent me that picture. And I said, this is amazing. Yes, absolutely. And so, I didn’t really choose this picture. But I think it evokes all the things that the question implies. I also think it can be whatever you will kind of make it to be. It is a kind of, to me, it’s a kind of voyeuristic picture, you’re kind of looking out on a scene. Maybe you are Adam looking out at Eve at the tree. But you’re somebody in the house looking out the window at this scene, and the person is probably not aware of being watched, which has something to do with ethnography. Perhaps Accidental Ethnography, perhaps sort of looking at on someone else’s little secret that they like to go out and pick apples naked. I don’t know. But I think it’s it was a beautiful painting. And I was kind of stunned by the gift. So, I said: “Yes”. And I’ve actually had people tell me, they liked the cover more than they liked the book, which I can say, okay, that’s fine, too. But, yeah, I guess it’s open to your interpretation. I don’t really have, I’m not an art critic, so I don’t really know but I think it’s very good.

Serpil Aygün Cengiz: Thank you. Gülgün, could you please translate what Dr. Poulos said into Turkish?

Gülgün Şerefoğlu Elverir: *Şimdi burada çok özür dilerim. Aslında bu soruyu çok sevdim. Çok güzel bir soru ve kitabın kapağıyla ilgili çok fazla yorum ve görüş bildirildi bana bugüne kadar. Aslında bu Ernest Lockridge isimli bir sanatçıya ait, Laurel Richardson’ın eşi. Bu orijinal bir sanat eseri ve bu sanat eseri bir yağlı boya on bin dolar değerinde. Bunu kitabım hazırlanırken birlikte çalıştığım Mitch Allen Hanım gelip sordu. Kitap kapağında böyle böyle bir şey kullanmak istiyoruz ne düşünürsün diye. Çok güzel olur, harika olur tabii ki dedim ve çok etkilendim. Kitabın kapağında bunu kullanmak istiyoruz diye soruldu ve harika dedim. Şimdi resmin yorumuna gelecek olursak belki evin belki adam gerçekten evin içinde ve dışarı bakıyor. Belki o gerçekten Adem ve kadın da Havva. Kadın dışarıdan eve, evin içine bakıyor olabilir. Hani bu tamamen yoruma açık bir şey ama işte aslında belki de kazara etnografi, accidental dediğimiz şey tam da bu. Yani belki gizlice izleniyor evin içinden dışarı doğru. Onu bilmiyoruz. Ya da evin içine doğru gizlice bakıyor bahçede bulunduğu sırada ve buna kazara şahit olunuyor. Ama gerçekten beni çok etkileyen harika bir tablo. Ne yazık ki dediğim gibi ben bir sanat eleştirmeni değilim o yüzden bilemiyorum. Bayağı yoruma açık resimde ne anlatıldığı. Ama genel olarak kapak kitaptan daha güzel diyenler oldu. Bu eleştiriye de kabul ettim.*

Serpil Aygün Cengiz: Okay, thank you, Gülgün. Now, Gizem has a question about autoethnography as a research method that she would like to ask. Gizem, please go ahead and ask your question please.

Gizem Kılıçlı Karademir: Okay. Welcome again, Christopher. Thank you for joining us, my questions are, what are the difficulties of writing about culture in autoethnography? And what are the limitations of autoethnography as a research method?

Christopher N. Poulos: The first part was difficulties. Is that what you said?

Gizem Kılıçlı Karademir: Yes, yes.

Christopher N. Poulos: Well, the hardest part is writing, writing well. I think it's so took for too long in research people have put writing as a secondary kind of part of the process. Autoethnography puts writing first as a method of inquiry, again, quote, citing Laurel Richardson, who wrote a pivotal piece called "Writing a method of inquiry", a number of years back. The idea is that you use the writing itself as a, as a central part of the research process and practice. This means of course, that you have to do it, do it and do it well. I always tell my students that all good writing is the product of rewriting that we write, we edit, we rewrite, we write some more, and so on that it's a ...it's an ongoing practice or praxis. It's just like any other thing that you get good at, you only get good at anything, any skill, really, by practicing it continually. So, there's that part of it. The limitations are probably dependent upon you know, I say it's like anything else your what is it digit, you're trying to find out? What are you trying to discover? If you're trying to discover generalizable rules or anything that would predict or control like the old school social scientific models, you're probably not going to find it in autoethnography. But if you want rich, evocative tales of what it's like to be a human being in a situation, then autoethnography is the right thing. So, you know, in my view, it works really well for things that are harder to find out about in largely generalizable or, or sort of objective ways. So, it's very difficult to write about secrecy, for example, that was my first example, right? That people don't want to talk about it. Many of us don't want to think about it even. Then, so there are reasons for that, right. And as I outlined in my book, that people have a lot at stake in saving face in, in public. But there are other things two things like loss and trauma. When a dear one died, my father died three years ago. And it felt like the ground fell out from under my feet. I didn't realize how, you know, I, of course, had him in my life who had been in my life my whole life, I didn't realize how much of a foundation he set for me in my life. Until he was gone, I sort of you know, we'd sit we tend to take people for granted sometimes, and I did. When my father died, the ground shook under my feet, and the only thing I could think to do about it was to write about the loss, I don't think you can get at what that's like, in any other way than to do it autoethnographically, it's the only way that makes sense to me, at least, to write about something like that the loss of a dear loved one, or a trauma that you've personally been through. Or so it really all depends on what you're trying to discover, if, if you want to. So maybe other methods or combination methods are better if you want to find out things about other people. The reason I called the book *Accidental Ethnography* is instead of autoethnography, because it's ... it's a mixture, it's narrative ethnography, it's people other people's secrets or other people's stories, intertwined with my own experience. And so, you know, sometimes mixing it up is the way to go. And sometimes not, it really just depends on your own judgment and your own sort of what it is you're seeking what it is you're trying to discover. I guess what I like to say is, the main question of autoethnography is what in the world is going on around here? You know, it's a very large research question, like, what does it mean to be a human being in these circumstances at this place in time, in this context that I live in, and you know, you have a different one from me, you live in a different part of the world, you have a different culture, you have a different set of experiences. There's something universal in what we share as human beings, right. But there's something unique about your standpoint. And that's what autoethnography is good for. And so, but I'd say back to the, to the difficulties, it is not easy to write.

It's not sometimes it's very difficult to write. When I lost my grandfather years ago, I couldn't even sit down to write about it. He was, he was what I thought was the time, he was the most central figure in my life, that had really set a foundation for me. And when he died, I was I was, I was devastated. And I really couldn't even bring myself to write about it. And then I couldn't not write about it at a certain point. And the same thing happened with it. When I almost didn't get tenure at the university, I fell into a depression, because I had worked so long and so hard for it. And for a little while, I couldn't write about it. And then one day I sat down and what I wrote was a performance autoethnography. A performance script called "Transgressions", that really changed everything for me, and was a beautiful moment of what I would call catharsis and redemption. So, but it can be difficult to face it can be difficult to do, it can be difficult to feel your way through, but you may find yourself having to do it at some point in your life.

Serpil Aygün Cengiz: You also write about your dreams which I believe can be quite challenging. The next question will be about your approach to writing dreams, but first, I think Gülgün will translate what you said into Turkish.

Gülgün Şerefoğlu Elverir: *Bu soruyla ilgili, birinci soruda zorluğuyla ilgili bir şey sorulmuştu. Aslında en zoru iyi yazmak çünkü birçok araştırmada, sosyal bilimlerde yazmak ikinci sırada yer alıyor. Önce araştırmadır, araştırılacak konudur; ama otoetnografide yazmayı her zaman birinci sıraya koyarız, önceliklidir. Her zaman araştırmanın temelinde, merkezinde iyi yazmak ve bilgiyi iyi bir şekilde iletmek yer alır. Bu nedenle iyi yazmak önemli ve zordur. Yani öğrencilerimle de yazıyoruz, gözden geçiriyoruz, düzeltiyoruz, tekrar yazıyoruz, bir kez daha okuyup bir kez daha gözden geçiriyoruz. Böyle upuzun ve yorucu bir süreç var. Ama tabii ki diğer birçok alanda, birçok işte olduğu gibi ne kadar çok tekrarlar, ne kadar çok üzerine çalışırsanız o kadar iyi hâle geliyorsunuz bunu yapmakta. Sorunun ikinci kısmıyla ilgili olarak da aslında buradaki temel soru şudur, "Ne arıyoruz? Ne bulmaya çalışıyoruz?" Yani otoetnografiyi yaparken, çalışmayı yaparken ne bulmak istiyoruz, işte bunu düşünmeliyiz. Yani tahmin edilen bir şeyi, bilinen bir şeyi söylemek, belli bir bağlama, kurguya oturtmak gibi böyle daha eski bir yaklaşım kullanırsak bu bildiğimiz etnografidir, klasik anlamda. Burada otoetnografi kullanarak aradığınız sorulara, aradığınız cevapları bulamazsınız. Otoetnografide insanın belli bir durum içinde oluşu, bulunuşu, o kültürdeki, o bağlamdaki durumları ve etnografisi üzerine bir şeyler yapıyoruz. Yani objektif olmaya çalışmak, objektif yazmak belli bir konu. Bu da çok zor. Bir de insanın insanla ilgili bir anlatı ortaya koymak. Yani insanların kendisiyle ilgili bir anlatıyı, ortaya koymak, insanların aile sırlarından bahsettik az önce aile sırlarıyla ilgili yazmak çok zor; çünkü insanların birçoğu anlatmak istemiyor, bunu hatta kendi kendilerine bile düşünmek istemiyorlar. O yüzden bu alanda yazmak da hiç kolay bir şey değil. Otoetnografide benim en çok ilgi duyduğum şey kayıplar ve travmayla ilgili olan kısımlar. Babamı üç yıl önce kaybettim ve benim için gerçekten hayatımda çok temel, çok önemli bir yeri olan biriydi. Gerçekten hayatımda çok önemli bir yer edinmişti, ama biliyorsunuz bizler hiç düşünmeyiz birisinin gideceğini ya da işte öleceğini, bizi terk edeceğini. Hep böyle bir onu cepte var sayarız ya, ölene kadar anlamıyoruz o yüzden hayatımızdaki yerini ya da bizim için önemini. O yüzden bence kayıpların veya bu travmatik deneyimlerin konuşulması ve yazılması bana çok anlamlı geliyor. Otoetnografi içinde de anlamını bulduğunu düşünüyorum. Tabii bazen kombine edilmiş, birleştirilmiş metotlar da kullanabiliriz. Bu tamamen araştırmacının tercihiyle ilgili ve bu "kazara" dediğimiz şey tam da burada ortaya çıkıyor. Yani bir hikâye, birinin hikâyesini, diğer insanların hikâyesini kendi deneyimlerinle, kendi algıyla, kendi durduğum noktadan bakarak, birleştirerek yazıyorsun. Benim anladığım otoetnografi, benim çalışma biçimim bu. Burada birkaç metodu karıştırmak da bazen*

iyidir, bazen kötüdür. O da araştırmacının aslında ne aradığına bağlı olarak gelişiyor. Dediğim gibi hem kişinin deneyimi yani mesela burada hepimiz araştırmacı olarak farklı kültürlerden geliyoruz, farklı deneyimlerimiz var ve dünyayı farklı şekillerde algılıyoruz. O nedenle de durduğumuz yerden baktığımız zaman hepimiz farklı şekilde görüyoruz ve algılıyoruz. Bunu söyleyebilirim, ama dediğim gibi gerçekten yazmak hiç kolay değil. Örneğin büyükbabamı kaybettim bir süre önce ve o da babam gibi hayatımda çok önemli, temel bir yere sahip olan bir figürdü. Bir süre yazmak için masanın başına oturamadım bile. Yani o motivasyonu bile kendimde bulamadım, çünkü o kadar üzgündüm, o kadar çok şey vardı ki kafamda belli bir noktaya kadar hiçbir şey yazamadım bu konuyla ilgili olarak. Benzer bir şekilde üniversitedeyken, üniversite döneminde bir depresyon geçirmiştım, böyle bir şey yaşadım, çünkü çok fazla ve çok uzun çalıştım, bu konular üzerine çok fazla çalışıyordum ama yani bu da benim hayatım için bu travmatik yaşantılar diyebilirim ki bir performans otoetnografisi olarak ortaya konması anlamına geliyordu ve bunu bir çeşit katarsis veya bir çeşit kurtuluş olarak tanımlayabilirim diye düşünüyorum.

Serpil Aygün Cengiz: Thank you, Gülgün. And Dr. Poulos, in your book, there are numerous expressions that deeply resonated with us. Now, Şenel has selected some of those expressions, specifically related to writing about dreams. Perhaps Dilek could read those quotations first, and then Şenel can proceed with her question.

Serpil Aygün Cengiz: *Şenel, olur mu? Önce Dilek alıntılarını okusun. Sonra sen sorunu ister Türkçe ister İngilizce, Türkçe sorabilirsin. İngilizceye çevrilecek.*

Şenel Vural: *Çevirdim, Hocam, İngilizceye de çevirdim. Şu an kendim de okuyabilirim.*

Serpil Aygün Cengiz: *Tamam, olur. Şenel, evet...*

Şenel Vural: You say in your book: “In my family, our stories had deserted us. We had lost our capacity to make sense through story. The shadow had blocked the sunlight of story-making. As a family, we lived for decades in a stricken state. We were stunned by grief and pain and loss. The knife of death stabbed us, and... left a deep wound, a hole... in our hearts.” So based on the cause mentioned about we understand that our dreams, which are a result of the influence of our daily lives, actually shed light on the sacred and shadow we try to hate, especially in our family. I want to write autoethnography texts from my own recurrent dreams. How can we incorporate a material into autoethnographic studies? Thanks.

Christopher N. Poulos: Well, so that’s a very specific practice that I started engaging in years ago, which was so I was haunted by these dreams. And I really felt that I needed to, to not have them just sort of rattling around in beside me. So, I started this practice of getting up in the morning and before I fully woke up, writing my dreams down, just writing what I dreamed what I could remember. And it turned out what I want to like with memory work. Like with any memory work, if you if you focus enough attention on it, you tend to be able to recall what you’re focusing on. So, I was able to start really recording what my unconscious mind was telling me in my dreams and creating stories out of those that my that seemed and they often seem to have a message

for me in my everyday life. And so, that seemed like a thing to do. So, what I did before I was, it's really hard to do it before I was fully awake, was, you know, like, I drink coffee in the morning, I go in and turn on the coffee before the coffee is done, I'm writing about my dreams. And then I just kept this journal of dreams and found patterns in them recurring patterns and then that I could then like field notes from ethnographic work, I could mind four pieces of my autoethnography autoethnographic story in this book. These particular dreams have a lot to do with death and loss and darkness of life, hard moments in life, painful moments in life. Difficult turning points, what I call "rough times", "painful times", "traumatic times", and also "breakthrough times". And there are a lot of symbols in the dreams like water is a recurring symbol. Kind of a symbol of cleansing, perhaps, and of deep psychological sort of wells of knowledge that could be tapped for further exploration. So, I think the only way to do it is to really start doing it and see where it leads you. It's hard to give you a guide on whether it will lead you to something or not. You have to find out that by writing your own dreams, and seeing where they take you and seeing if they intersect with any of your projects that you're interested in. In this case, they did intersect with this project very well. So largely this project about accidental ethnography and family secrecy. Because they seem to be they seem to come on you by happenstance, right by accident. But when you start paying attention to them, it's just one of the one of the important points of this book is starting to attune to clues in your environment, in your world, in your life, in your life world. That will lead you to discover things that you need to discover.

Serpil Aygün Cengiz: Thank you. Gülgün, could you please translate what Dr. Poulos said into Turkish.

Gülgün Şerefoğlu Elverir: *Aslında bu bahsettiğiniz rüyalarla ilgili süreç çok spesifik bir süreç, çok özel bir süreç. Bir süre sürekli böyle rüyalar tarafından ele geçirilmiş gibiydi hayatım. Sürekli rüya görüyordum ve tam uyanmadan önce tam olarak kendime gelmeden önce bu rüyalarımı yazmaya başladım. Şunu diyorum ki yani yeterince odaklanırsanız, yeterince çaba sarf ederseniz rüyalarınızın hepsini hatırlıyorsunuz, hatırlayabiliyorsunuz. Gördüm ki bu rüyalar bilinçdışındaki birtakım konularla, durumlarla, birtakım temalarla örtüşüyordu. Bir mesajı vardı rüyaların, bir hikâyesi vardı ve ben de o nedenle her sabah kalkınca kendime gelmek için kahve içiyor, kahvemi içmeden önce bu gördüğüm rüyaları yazmış oluyordum. Bunların hepsini yazıyordum, bir rüya günlüğüm vardı. Rüyalarımı bu rüyaların içinde geçen belli sembolleri, belli motifleri ve sürekli tekrarlanan motifleri yazıyordum, kayıt altına alıyordum. Bu kitapta da bahsettiğim belli rüyalar var. Bunlar ölüm ve kayıpla ilgili, çoğunlukla zor anılarla, anlarla ilgili, acılı veya zor çok zorlandığım dönüm noktalarıyla ilgili çoğu zaman da. O yüzden bunların hepsinin bilinçdışında bir arka planı olduğunu düşünüyorum. Aslında rüyalarla ilgili böyle bir çalışma yapmanın tek yolu çalışma yapmaya başlamak. Rüyaları yazmak ve analiz etmeye çalışmak. Onların size gösterdiği yola gitmek, kendi rüyalarınızı yazıp bunların sizi hangi yola yönlendirdiğini görmek ve bunların kafanızdaki hangi çalışma konusuyla, hangi projeyle kesiştiğini, örtüştüğünü fark etmek. Mesela benim gördüğüm bu bahsettiğim rüyalar tam da otoetnografiyle ilgili yapmak istediğim bu projeyle kesişmişti. O nedenle bana çok faydası olmuştu bu çalışmanın. O nedenle ne arıyorsak, ne bulmaya çalışıyorsak bunu bu şekilde rüyalar üstüne çalışarak, gerekli çabayı sarf ederek yapabiliriz diye düşünüyorum.*

Serpil Aygün Cengiz: Thank you, Gülgün. And up until now, most of the questions have focused primarily on you as the researcher. However, the next two questions will specifically address

ethical issues in autoethnography. Arzu, could you please ask your question? Dilek will translate it into English.

Arzu Doğan: *Otoetnografide kendimizi merkeze koyuyoruz ve kendi hikâyemizi anlatırken bizi çevreleyenlerin de bir hikâyesi var. Bu hikâyelerin ne kadarını anlatabiliriz? Bunun bir oranı var mı? Hikâye anlatanın kendi çevresi merkeze geçebilir mi? Bir de bu insanların bazıları yaşıyor, bazıları ölmüş olabilir. Özellikle ölmüş birinin hayatını ne kadar anlatabiliriz? Buradaki sınırı nasıl belirleyebiliriz? Teşekkürler.*

Dilek İşler Hayırlı: I'm going to translate it into Turkish, ... into English. Arzu Hoca asks, while doing at autoethnography, we put ourselves into the center, but while telling, telling our story, the people around us have their own stories as well. So how much of these stories are we talking about? Or does it have any proportion? Can the people around the narrator be put into the center instead of the narrator? In addition to that, some of these people might read. So, to what extent can we talk about the ones who are not here right now and how can we decide the limit?

Serpil Aygün Cengiz: Dr. Poulos, there is also another question which is similar to this question. So perhaps Selin would like to ask her question. Selin. Yes, okay.

Christopher N. Poulos: Losing her connection.

Serpil Aygün Cengiz: Yes, she has a weak connection. Then, Dilek, could you please read Selin's question for Dr. Poulos?

Dilek İşler Hayırlı: Sure, it's ... it's a bit. It's a bit long, but I'll try to read it. So Selin says you write about family secrecy in your work. And from experience we know that writing and commenting about family secrets is not an easy task to handle for everybody. We are familiar with such examples from popular culture and literature. The most recent example comes to my mind is author Karl Ove Knausgaard and his book *My Struggle*, it is an autofiction and by definition, he exposes the very details of his own personal life to "The General Reader's Digest". So, family quarrels and cut off relationship soon follows, as it proves to be a shameful and humiliating experience for some of his family members. Therefore, writing personal experiences can be discomforting and threatening at times as well. I wonder how you manage to reveal family secrets without hurt.

Serpil Aygün Cengiz: These questions can be considered the main topics of discussion that we have explored throughout our courses.

Christopher N. Poulos: I'd love to hear what you all had to say. I... So, this is a very difficult, tricky subject to talk about. But what I chose to do in this book is to fictionalize the secrets. The names that are in Chapter four, which is titled "Out of the Shadows". See if that's the one. Yeah, that's the one where I tell four set family secrets. Those names are not the names of the people that were in those secrets. Those stories are not purely the stories might use a process called "fictionalization" to mask the identities and to mix the elements of the stories around. So that they

wouldn't directly harm anyone that might read them. I also cleared the thing that I've cleared with my own family, I have cleared the things that I revealed that showed them showed I had them read what I and say is this okay? So, I did a member check kind of thing. Is it okay that I write this about, like that conversation with my dad about the photographic, the photograph album, the photo album. So it's a judgment call on how much you reveal, I would say I've learned as my career has progressed, I've learned more towards writing about my own experience and less about other people in terms of specific people, and more about cultural phenomenon, phenomena that wouldn't necessarily hit on individual relational ethics. But I do use a kind of framework of relational ethics and ethics of care for each individual that might be sort of potentially harmed. On the other hand, and a lot of people in my field have said this. If you don't want me writing bad things about you stop doing bad things to other people. So, if you if you're if you're harming other people, you're likely to get written about if you're running into ethnographers, in your life, or journalists or any other writer. So, there is a book that I will recommend to you, by an Australian scholar named Stephen Andrew. It's called Searching for an Autoethnographic Ethic. And he actually, he actually sets up a framework for how to decide what to write about. And he has, he writes some things that are very painful memories for him that involve other people, but he works them through this framework, and really, sense of how to go about ... making sure that what you're writing is both relevant and useful and also not more harmful than it should be. By definition, secrets, secrecy, people don't want those things to be out there in the public, right. But also, I argue in the book and on behalf of more open communication, on behalf of and against secrecy that secrecy itself is a destructive force, particularly in a family system. So, I'm on the hole would say that people are not served generally well by keeping the secrets so close. In fact, I would say, just the opposite has happened. And I can give you a concrete example. In my own family, there was a history of alcoholism, a lot of it. And never was it talked about. No one ever talked about the alcoholics in my family tree. No one ever warned anybody that oh, by the way, you should probably stay away from alcohol, because you have a genetic predisposition for having a problem with alcohol abuse. That kind of secret does not serve anyone. It doesn't help the person who's the alcoholic who probably needs to be confronted. And all it does is keep the family from being embarrassed for a while. But that doesn't really solve the problem. It also doesn't help future generations to keep that secret close. So in many ways, it can be very destructive to do that, so I decided, as a judgment call as a researcher to write this book, but to protect people as much as I could and to write positive things about people also, as you probably saw, but also to make the point that the that we ought to probe into secrecy and if the if there's a really good reason about to keep a particular secret, I'm happy to hear it. But also, I might urge you to fit to rethink that.

Serpil Aygün Cengiz: Thank you. Okay, there will be another question about ethics, specifically related to hope. But before that, Gülgün, could you please provide the translation?

Gülgün Şerefoğlu Elverir: *Aslında bu konu tabii konuşması çok zor bir konu. Kitapta da bazı böyle hikâyeleştirilmiş sıklardan bahsediyorum dördüncü bölümde "Out of the Shadows" isimli bölümde. Dört tane aile sırrından bahsediyorum. Tabii burada insanların isimleri, gerçek isimleri değil, gerçek isimlerini söylemiyorum ve onları çevreleyen ortam ve bağlamı da biraz daha kurgusal, biraz daha hikâyeleştirilmiş bir hâle getiriyorum. Böylece onların zarar görmesini önlemeye çalışıyorum, daha zarar görmemeleri için. Bir de tabii şöyle bir şey yaptım yazarken ailemden bir çeşit onay aldım, yazacağım şeylerle ilgili. Yani "Ben şunları şunları açıkça söyleyeceğim, ortaya koyacağım" deyip onlara "Tamam" dedirttim. Mesela babamla bu bahsettiğim fotoğraf albümü*

konusunu konuştum. Ona bundan bahsedeceğimi söyledim ve onun olurluğunu aldım. Tabii bu bir karar anı oluyor aslında sizin için. Neyi söylemeliyiz ve ne kadar söylemeliyiz? Bu herkesin kendine ait bir karar oluyor aslında bu noktada, ama dediğim gibi ben yazarken daha çok kendi deneyimlerimi ve içinde bulunulan kültüre ait elementleri daha çok kullanıp insanların bireyselliğiyle ilgili daha az şey yazmaya çalıştım ve bir nevi bir çerçeve oluşturdum insanların daha az zarar göreceği ve daha çok hikâyeleştirildiği konuları. Yani tabii şöyle de bir gerçek var şimdi, yazarlar olsun, etnografik çalışma yapanlar olsun eğer tabii kötü bir şey yapıyorsanız bu bir şekilde yazılacak bu kişiler tarafından. O zaman şöyle diyorum “Kötü şeylerin yazılmasını istemiyorsanız kötülük yapmayın, kötü şeyler yapmayın, hayatınız boyunca yapmamayı seçin” diyorum. Aslında bu tam da bu konuya denk gelen bir kitap önermek istiyorum size. Steven Andrew adlı yazarın Searching for an Autoethnographic Ethic isimli bir kitabı var. Belki buna bakabilirsiniz detaylar için. Burada kendisi de bir çerçeve oluşturmuş ve kötü anıların, aile sırlarının anlatılması ve bunların sadece anlatılan kişilerle veya yazarlarla değil, sınırlı olmadığını diğer insanlarla da diğer insanlarda da mevcut olduğunu gösteren bir şey. Tabii burada bir başka bir önemli konu da yazdığınız şeyi hem ilgili ortaya koyduğunuz tablonun hem ilgili hem de kullanışlı, işe yarar bir şey olması gerekiyor. Yani ne kadar zaten işe yararsa anlattığınız hikâye, o oranda da zararı azalmaya başlamış oluyor. Tabii insanlar genellikle bu tür şeyler bilinsin istemiyor. Bu kadar açık bir iletişim kuramıyorlar anlatırken, çünkü özellikle bir aile sistemi içinde sırrın kendisi yani sırrın var oluşu bile aslında çok itici bir etkiye sahip. Bu konuda mesela çok somut bir örnek verebilirim. Bizim ailemizde bir alkolizm problemi mevcuttu ve bundan hiç kimse bahsetmez. Kimse kimseye bununla ilgili anılarını anlatmaz. Böyle bir sorunun varlığını söylemez. Kimse kimseyi uyarmazdı “Böyle bir sorun var, alkolle ilgili bu sana da zarar verebilir, senin de böyle bir eğilimin olabilir” şeklinde kimse birbirini uyarmıyordu ve bunu bir sır olarak saklamanın kimseye de bir faydası yoktu aslında. En sonunda bununla bir yüzleşme gerçekleştirildi bu gerçekle, konu konuşularak. En başlarda çok zordu. Çok utandırıcıydı insanlar için, ama sonra zaman içinde sorunun çözüldüğünü gördük. Yani bunun ortaya çıkması, sır olarak kalmaması sonuçta olumlu bir sonuç da yaratmıştı. Tabii dediğim gibi bu tamamen bir karara, bir karar anına bağlı. Çok yıkıcı da olsa fayda sağladığını görebiliyoruz bu sırların, anıların paylaşılmasının. Tabii ben kitabımda aynı zamanda bu kötü anıları yıkıcı anıları paylaştığım kişilerle ilgili iyi şeyler de anlattım. Onları tamamen kötü birer karakter olarak resmetmedim, iyi şeyler de anlattım ve bu şekilde yapılandırımdım. Aslında işin özünde şu var diyebiliriz, tabii ki eğer bir sır ailenizde iyi nedenlerle saklanıyorsa buna saygı duyarım veya anlatırsanız anlatmak isterim ama bunun kimseye bir yararı olmadığı noktada veya oradaki kötülüğü, acıyı büyüttüğü noktada da bunu anlatmamanın daha faydalı olduğunu düşünüyorum.

Serpil Aygün Cengiz: Thank you, Gülgün. And Dr. Poulos, there’s another question about ethics issue. In your book you say: “Hope maybe our last best weapon against the darkness that threatens us”. And now the next question is also about ethics and hope. And now, I believe Sibel will ask her question.

Sibel Taş: Özellikle okuduğumuz eserde, Accidental Etnography’de Dr. Poulos hem kendisine hem ailesine dair çok kırılğan noktalara temas ediyor. Burada incitildiğini, ağladığını, zaman zaman kaybolduğunu anlatıyor ama bütün bu trajik noktaları anlatırken aynı zamanda sürekli de bir umut bizi takip ediyor ve hiçbir zaman o karanlıkta boğulmuyoruz. Bu dengeyi nasıl sağlayabiliyor acaba?

Dilek İşler Hayırlı: Okay, let me ask the question in English. Sibel Hoca says: Although autoethnography texts have I mean, your texts, your Accidental Ethnography has deep and staggering subjects. The text itself doesn't have a tragic atmosphere. You say, you cried, you were lost and hurt, but at the same time, there's something hopeful in it till the end. So how do you create and keep that balance? And what are the ethical rules that we felt that we should follow? And are there any I got an example regarding this. So, this is basically the question.

Christopher N. Poulos: Okay, so I need to give a bout of gratitude to Arthur Bochner, who was another one of our autoethnographic mentors and a good friend of mine, who was the editor of this book. And when I sent him the original manuscript, he said, he said, he wrote me back, he said: "I live in the darkness. And this is the darkest thing I've ever read, I've ever read, you need to add some hope to this text, you need to need to do something, you need to pull it out of despair". I, you know, he said: "I know, I can tell you're depressed. I know, I'm depressed now". So, you got to help us not be depressed. So, I rewrote the book with that hope in mind. I guess my ethical, my ethical thing would be to go back to the original philosophers who studied ethics, in both Western and Eastern culture used the model of friendship as the model for how to be an ethical human being. That is, how would you treat your best friends? What would you do, if your friend brought you a problem or a dilemma or a request like that? How would you respond? I would say without my friend Arthur Bochner, I wouldn't have been able to even publish this book. So I guess, using a friend like that as he happened to be my editor too, but using a friend like that, as a sounding board for whatever is going on in my life, it's probably the biggest lesson I've ever had to learn in this life is we all need somebody to confide in, we all need somebody to check against. And so, he gave me something a big gift to get me back to hope. I think that balance needs to be there. In anything that we write, you can, you can go deep into the hard stuff, the painful stuff, the traumatic stuff. Don't get swept away by it. Don't get sucked into the depression by it. Move yourself with your friends through. If there's anything that I hope you know, you're all taking this class together. If one thing I hope you learn from taking classes like this together, it's that you can rely on each other to help each other in ways that are beyond. If you become friends with people in your classes, in your work life, in your daily life, you can rely on those people to help you through the hard times. That's my message for anything in life. But I think particularly for autoethnography you need people around you that can serve as your readers as your sounding boards as someone to give you feedback to credit to critique your work don't just rely on your lecturers or teachers to do that get each other involved.

Serpil Aygün Cengiz: Thank you. Gülgün, could you please translate it into Turkish? Gülgün are you tired? How are you?

Gülgün Şerefoğlu Elverir: No. I know I'm really very fine. I'm started working around seven o'clock today in the morning, but this is the best part. So great to start so I'm tired in anyway.

Serpil Aygün Cengiz: Thank you.

Gülgün Şerefoğlu Elverir: *Bu soruyla ilgili olarak kitabımın da editöründen bahsedeyim. Çok yakın bir arkadaşım aynı zamanda kitabın editörü ben kitabı yazmayı bitirdiğimde okudu ve şöyle dedi: "Yani ben karanlığın içinde yaşıyorum ve bu benim okuduğum en karanlık şey. O yüzden buna bi-*

raz umut eklememiz gerek. Buna biraz umut ekleyeceğiz. İkimiz de depresif bir ruh hâli içindeyiz o yüzden de bize yardım etmen gerek” dedi bana. “Bu kitabı tekrar içine umut ekleyerek yazacağız” dedi. Kitabı tekrar yazdım. Kitabı yazarken onun içine umut eklerken aslında öncelikle birçok filozoftan yararlandım. Felsefeden de yararlandım. Doğu ve Batı’ya ait filozofların görüşlerinden yararlandım. Bu görüşlerin içinde en temel olanı arkadaşlıktı. Yani hem bir insan olmanın, bir birey olmanın etik yönü hem de sahip olduğunuz bir arkadaşı düşünerek diyelim ki size bu sırrını açan, anlatan kişi sizin en yakın arkadaşınız, en iyi arkadaşınız, peki size anlattığı bu sırrı bu durumu, bu sorunu nasıl ele aldınız, buna nasıl yaklaştınız? Anlatır mıydınız kitapta veya anlattığınızda nasıl ele aldınız? Sanırım bu kitapla ilgili bu çalışmayı yapmak, buna hem bu tür bir etik yaklaşım getirmek (bağlantı kesiliyor)... En yakın arkadaşın size bir sırrını anlattığında nasıl ele aldınız? Aslında bu benim bu hayattaki edindiğim en büyük dersti bence. Yani hem etik açıdan nasıl ele alacağımı düşünmek hem de kitabın içine bunları düşünerek umut eklemek. Bir bakıma aslında en yakın arkadaşım bana çok büyük bir ders verdi, bana çok büyük bir hediye verdi bana bunu yaptırarak. Çünkü şimdi geldiğim noktada şöyle düşünüyorum: Yazdığımız her şeyde, oluşturduğumuz her eserde mutlaka umut bulunmalı. Yani ne kadar dramatik, ne kadar kötü, ne kadar depresif bir şeyi de yaşıyor olursak olalım veya bunu yazıyorsak yazalım asla bunun böylece kalmasına, bizi böyle bir ruh haline sokmasına izin vermemeliyiz. Bunu bir şekilde, bir vasıta ile atlatmaya çalışmamız lazım. Yani mesela bakın burada bu dersi alıyorsunuz hep birlikte, bu, birbirinize güveniyorsunuz, birbirinizle yardımlaşıyorsunuz anlamına gelir. Günlük hayatımızda, iş hayatımızda, okul hayatımızda zor zamanları bu şekilde atlatabiliriz, yani birbirimize tutunarak, birbirimizden destek alarak. Benim mesajım bu, burada bu kitap ve umut konusuyla ilgili olarak. Çünkü otoetnografi yaparken de etrafınızda insanlar olması lazım. İnsanların bulunmasına ihtiyacınız var. Size yardım edecek, sizi eleştirecek, size çeşitli konularda geri bildirimde bulunacak arkadaşlara ihtiyacınız var. Bir şey yazarken, bir şey oluştururken de sadece hocanızdan beklemeyin size yorum yapmasını ya da geri bildirim vermesini. Bakın burada birliktesiniz, birbiriniz varsınız. Birbirinizden bu anlamda faydalanabilirsiniz.

Gülgün Şerefoğlu Elverir: I am so sorry again I disconnected for a month I don’t know why all day it was perfectly well but I’m sorry. *Tekrar çok üzgünüm, bir süreliğine bağlantım kesildi, neden bilmiyorum bütün gün mükemmeldi ama üzgünüm.*

Serpil Aygün Cengiz: Thank you, Gülgün. And we all watched the movie “Big Fish” directed by Tim Burton. I believe almost all participants in the group did. Yeah. We particularly enjoyed the part in the book where you wrote about the “Big Fish” and used the movie as a metaphor. We interpreted the son in the movie as representing the traditional ways of ethnography, while the father represents the new ethnography. Your insights truly resonated with us. Now we have two questions, and both of them relate to movies and autoethnography. Yes, Mina, could you please share your question with us?

Mina Yoldaş: Yes, hi again, Dr. Poulos. My question is I saw that you occasionally quiet movies while describing a subject. When you think in an ethnographic framework, is there a movie that impressed you? Thank you.

Serpil Aygün Cengiz: And there is another question if you let us hear the other question which Serap will ask. Serap, are you here?

Serap Duman İnce: *Benim sorum da şöyle olacaktı, iki tane. Hocamız kitabında genel itibarıyla otoetnografik metin yazmayı başarmanın muhakkak yazmakla ya da adım atmakla olabileceğini söylüyor. Bu otoetnografik yazmaya alternatif film yapmayı ya da otoetnografik film yapmayı nasıl bakıyorsunuz? Sizin yaklaşımınız nedir? Bir tane daha sorum vardı, buna hemen alternatif. Kendi araştırma sahanızda videolar çekseniz ve bu videolardan bir film yapmak isteseniz takip edeceğiniz temel referanslar ya da filmler neler olurdu? Teşekkür ederim.*

Serpil Aygün Cengiz: Thank you. Dilek, could you please translate Serap's questions?

Dilek İşler Hayırlı: Um, so in your book *Accidental Ethnography*, you tell us that you should write whatever it is you should tell and writes. And it is only possible in that way. So as an alternative to autoethnographic text writing or story writing. Are there any alternatives? Are there any alternatives? Or are there any autoethnographic film alternatives? Or what are your thoughts about that? This is the first one. The second question is if in your autoethnography work, if you shoot autoethnographic videos, and if you would like to make create films, what are your what would your basic references and movies? So, this is the second one.

Christopher N. Poulos: These are big questions. For as far as the first question goes, the movies that have inspired me, there are so many I actually teach courses in film. So, I do, I work with a lot of movies. I've written about a fair number of them that have inspired me. One that leaps to mind that just came into my mind as you ask that question that shares a lot with ethnography and autoethnography is a film called "Boyhood", which is the story it's, it's a story that was I think it came out in 2014. It's the life story of a child who from the time he's about 5 until he turns 18. So, he comes of age and goes off to college is and it's basically one scene a year across those years of his life. So, they, they filmed it over a long period of time using actors, but it's based on a true story. And it basically just, it's a longitudinal life study, across this span of time. It is a really good movie really, really good one. But of course, filmmakers have long been telling stories in ways that are so compelling, and so many different variations on the possibilities I can name hundreds, literally hundreds of films that do this really beautifully. You know, documentary filmmakers, of course, share a lot with field ethnographers. And fictional filmmakers use many of the same principles that I would say I attempt to use in writing autoethnography. That is to say they set a scene that is compelling that draws you in to the lives of the characters. So, in "Big fish", for example, the that there's many reasons that that story resonates with me, that relationship between the father and the son was very contentious very much like my relationship with my father. But I would be... my... I would... the character, the characters will be flipped, I would be the storyteller, and my father would be the journalist. Right? So, in the, in the, in the story is the son, it was the facts, you know, and the father who's the tale teller.

In my case, it's the other way around. But that and the fact that he was willing, he went to the, to the length of rewriting the story of his father's death, to match his father's way of seeing it was just a beautiful, beautiful moment in the film. And, of course, all the wild stories that Edward Blum tells about his life, trying to make it seem much more interesting than it actually probably was. So, I share a lot of affinities with that. Gosh so many films and the second question, gosh, I

kind of lost the thread. Could you say, could you remind me what that second question was?

Dilek İşler Hayırlı: It was about the movies, I guess. She just said, if you were shooting videos in your autoethnographic work, what type of movies or references would you take?

Christopher N. Poulos: You know, I have never done that. But there are some people doing that. There is Lisa Tillman in Florida, who does films, ethnographic films. There is David Carless and Kitrina Douglas in the UK, who are doing a lot of work with film, and they do a lot of sort of interviewing on film and sort of cultural studies on film. With a lot of music and autoethnography that they've written, intertwined with those stories. There are a lot of creatives doing a lot of that kind of work now. If I were doing it, they would probably be stories about everyday life with real characters, and ...but people, less about people, less about telling a realist tell tale and more about telling an impressionistic tale or confessional tale, the kind of way that people talk about hard things, difficult things that sort of thing. So, I would try to get people in conversations about that sort of thing.

Serpil Aygün Cengiz: Thank you. Gülgün.

Gülgün Şerefoğlu Elverir: *Öncelikle şimdi bu filmlerle ilgili sorular hepsi büyük sorular. Hepsi gerçekten zor sorular. Aslında ben filmlerle ilgili ders de veriyorum, film konusunda. Bana ilham veren filmleri sormuştunuz. Aslında çok var ama aklıma ilk gelen birini söyleyebilirim. (Gülgün: Burada filmin adını anlayamadım. O sırada kesildiği için galiba... Hocam not almış olabilir.) Genç bir adamı anlatıyor, genç bir çocuğu, on sekiz yaşına gelene kadar geçirdiği sürede ("Boyhood" evet, çok teşekkürler.) ve her bir yılı böyle ayrı bir sahneyle anlatıyor. Çok uzun bir zaman dönemini ve gerçek bir hikâyeye dayalı ve bir sürü ilham veren film var ve bir hikâyeyi anlatmanın biliyorsunuz birden çok yolu var. Birbirinden çok farklı şekillerde, çok farklı bakış açılarıyla film çekmek mümkün. Ya aslında yüzlerce var film yüzlerce söyleyebilirim ama hani şöyle söyleyeyim. Mesela belgesel çekenleri ya da kurgu, kurmaca çekenler çok. Bunlardan etkileniyorum. Bunları izliyorum, beğeniyorum. Bir de sizin bahsettiğiniz bölümde kitabımda bahsettiğim "Big Fish" filmiyle ilgili burada bir baba oğul arasındaki ilişki anlatılıyor biliyorsunuz. Bu benim babamla olan ilişkiye çok benziyor. Sadece hani eğer bu filmi ben çekiyor olsaydım veya ben kurguluyor olsaydım yer değiştirirdik. Yani oradaki babayla oğul kısmında biz yer değiştirirdik. Hikâyeyi anlatan ben olur-dum babam da yazar olan kişi olurdu. Burada biliyorsunuz babasının ölümünü, babanın ölümü tekrar anlatılıyor, hikâye ediliyor. Aslında olduğu gibi değil de onun görmek istediği gibi, onun görmek istediği şekilde. Sanıyorum ki filmde anlatılan da aslında olup bitenin görüldüğünden biraz daha ilginç bir şekilde anlatımı aslında olduğundan biraz daha ilginç görünmesini sağlamaya çalışmış gibi düşünüyorum. İkinci soruda da bir etnografik film çekseydiniz sorusuyla ilgili olarak da böyle bir şey hiç yapmadım. Çeken bir sürü kişi var, meşhur çalışmaları incelenen. Mesela David Carless ve Kitrina Douglas var, bir sürü film çekiyorlar hem etnografiyle ilgili, kültürel çalışmalarla ilgili çeşitli hikâyelerin anlatıldığı, çok çeşitli müziklerin kullanıldığı ve filmin bunlara dayalı olarak yapıldığı, onların yapımlarını takip ediyorum biliyorum. Eğer bunu ben yapacak olsaydım, yani etnografik bir çekim yapacak olsaydım aslında daha çok günlük hikâyeler üzerinden gerçek karakterler üstünden yapardım daha az insan ve insan hikâyesi koyardım. Bunun yerine insanları*

konuştururdum insanların diyaloğa girdiği pek çok şey hakkında konuştukları ama daha çok zor şeyler, travmatik şeylerle ilgili konuştukları, bu konularla ilgili deneyimlerini anlattıkları şeylerin, diyalogların yer aldığı bir şey çekmek isterdim.

Serpil Aygün Cengiz: Thank you, Gülgün. Now, there are more sets of questions remaining. We are delighted to have you here with us, Dr. Poulos, but how are you feeling? We are aware that you are ill, so we hope you're doing okay.

Christopher N. Poulos: Yes, I'm okay. Thank you. This is actually giving me energy. So, thank you.

Serpil Aygün Cengiz: Well, thank you. You are very kind. And now there are five questions about family secrecy in your book. Rusha, Laçinya, Dinya, Dilan and Işıl may ask their questions Ruhsan.

Ruhsan İskifoğlu: Hello, Dr. Poulos. First of all, thank you very much for accepting our invitation. And I would like to thank my friend Dilek, who made the invitation. Thank you so much. I attended the Research Method Course as a guest. And my question is, how did you feel after finishing this work? And what would the universal threshold to discover be like if you were writing this book today? Thank you.

Serpil Aygün Cengiz: Thank you Ruhsan. So, this is the first question.

Christopher N. Poulos: Can you say that second part of that question again? And the last part?

Ruhsan İskifoğlu: What would the universe of thresholds to discover be like if you were writing this book today?

Serpil Aygün Cengiz: Can we hear the other questions please? Laçinya?

Laçinya Biyçe Güney: Hi. In the book, you shared the stories of your family. You shared your dreams and many other personal details of your life. What was the most shocking reaction that you received after the publication of your book?

Serpil Aygün Cengiz: Thank you, Laçinya. And Dr. Poulos, can we go on? I suggest that we hear five questions in total and then you may provide your answers. Dinya, could you please ask your question?

Dinya Yaman: *Tabii, Hocam. Türkçe soracağım. Dilek Hocam çevirirse çok sevinirim. Otoetnografik yöntemi kullanmaya başladıktan sonra aldığı olumlu veya olumsuz tepkiler nelerdi veya oldu mu böyle bir tepki? Bir de otoetnografi onun akademi dışındaki hayatına nasıl yansdı? Bunu sormak istiyorum.*

Serpil Aygün Cengiz: Thank you, Dinya.

Dilan Gürbüz: *Merhaba, ben de Türkçe söyleyeceğim, Hocam. Dr. Poulos Hocanın yazmış olduğu metinler karşısında aldığı tepkileri merak ediyorum. Teşekkür ederim.*

Serpil Aygün Cengiz: Thank you. And Işıl?

Işıl Baysak: *Hocam, hemen videomu açıyorum. Ben de Türkçe sormak istiyorum mümkünse. Dr. Poulos bu kitabında aslında bir hikâye anlatıyor bize, bir aile hikâyesi ve ailesinin sırlarından yola çıkarak da kendi hikâyesini anlatıyor. Benim merak ettiğim şey şu: Kitabı yazdıktan sonra geriye dönüp baktığında anlatmadığı ya da eksik parçaların olduğunu düşünüyor mu? Ve yine kitaptan sonra yeni öğrendiği aile sırları oldu mu? Bunu merak ediyorum.*

Serpil Aygün Cengiz: Thank you. Dilek, could you please translate the last three questions into English?

Dilek İşler Hayırlı: Sure, sure. So, the third one was after you start using autoethnographic method work? Were there any positive or negative reactions? If so, what were they? And how did autoethnography affected your daily life outside of your academic life? This was the third question. And the fourth one is what are the reactions you receive for all the ethnographic work you have written you have done so far. And the last one is Accidental Ethnography actually tells us a story. This is a family story and your story based on the secrets in your life. Then you look back, do you think there are any missing pieces? Have you learned any new secrets after your book was published? Thank you.

Christopher N. Poulos: That's a lot of questions. Okay, so that last one first, the one she just read. Yes, there are always missing pieces, you have to finish each project and let it be what it is right? There will always be more to the story. There probably are more secrets that I haven't found out. There are probably ones that have been invented since I wrote the book. Some of them are probably still secrets. You just never know people are still going to do what they do. So, at some point, you just have to say: "This, this piece of work is completed for now". To go back to the very first question, the way it felt when it was done felt great. I felt like I had had a kind of catharsis experience, as I said before, but if I was going to write it now, I would write it differently. Because I'm a different person. And in fact, I will say this. A couple of years ago, I'm looking at myself for it. So, here's one of the shocking reactions I got. When "Left Coast Press" Allen, the publisher at "Left Coast press", sold his business, he retired, he sold it to "Routledge", and "Routledge" wanted to do a classic edition of my book. So, they wanted to republish it and resell it. This is what the cover looks like now, can you see that?

Serpil Aygün Cengiz: Yeah. It seems very ordinary.

Christopher N. Poulos: They didn't have the rights to take the photograph. So, they didn't. I mean, the painting, the picture that's on this cover. They didn't have those rights assigned to them. He didn't assign them. So, they put it in this ordinary library form. When I wrote, yeah, but they asked me to write, and I didn't know that was going to happen. So, they actually sent it to me. But they ... they asked me to write a new preface to what they're calling the classic edition is 10 years after it was published. And in it I wrote: "If I were writing this book today, I would write a completely different book". And the and the publisher wrote me and said: "Are you sure you want

to say that in this? In this preface to this book?” And I said: “Absolutely, I’m a different person, a whole lot has happened since then. It’s been 10 years, of course, it would be different. How could you say it wouldn’t be? If you didn’t, if it wouldn’t be different, you have not grown as a human being, you have not changed”. So, I guess what I’m saying is, be ... be faithful to the work you’re doing now. As far as the most shocking reaction, it’s ones like this, like, I didn’t think I would ever be invited to a seminar in Turkey. When I wrote this book, we didn’t even have this technology, we couldn’t have done this, right. There was no Blackboard Collaborate, zoom or any of that stuff in 2006. So, what it was when I was writing the book, so just these invitations out of the blue, these reactions I’ve been getting out of nowhere. I one day, got a phone call from a parent of a student who had taken my class in which we had read this book. And he said: “I’m Andy’s dad, and I want to talk to you about your book”. I’m like: “Oh, really? Are you like, are you an academic or just...” “No, I’m a dad. And I really, I have a family very much like, you’re wondering if you will go out and have coffee with me and talk about this book”. So, I can say this. As far as the reactions I’ve gotten, I guess the people that hated it, haven’t told me, because everybody that’s talked to me is liked it. I got an award for it. And a national award for it. Everybody I’ve talked to, has given me positive feedback on it. No one’s come up to me or... or emailed me or call me or anything and said: “I really hated your book. I wish you hadn’t written it”. There are probably people out there that have done that. But I haven’t heard from them. So, the reaction has been largely positive. And I just have this book. All the things that I’ve written...

Serpil Aygün Cengiz: We thoroughly enjoyed reading your book.

Christopher N. Poulos: Yea...to all the people, all the things that I’ve written, people have just said: “Wow, please keep doing that. Why? I love what you wrote”. They like sent me a message about the one called my father’s ghost that I wrote a few years ago, about my dad. And you know, I don’t even like ...it might... I don’t know why it would hook you. Right. I don’t know why I just know that I needed I needed to write it. So, thank you for that. I haven’t gotten any negative reactions, in fact, a little secret. It’s pretty normal in our field in our disciplines that do this, to send out journal articles for publication, and have them get rejected or ask for revisions, and resubmissions. I’ve never gotten that. I’ve always just had things published with very few revisions. I don’t know about whether that happens to other people or not, but it’s not the stories I hear. So apparently, I’m doing something that people find meaningful. Yeah, those are the reactions. They’re all they’ve all been positive reactions. I’ve never felt any animosity from anybody. The only person that ...my dad said about one of my stories, it was about deaths in the family. He said, it’s called “The ties that bind us”. And he read it and he said: “I could see why you would write it that way”. Like, what do you mean? He goes: “Well, you know, you were a kid. You saw it differently than I did”. I said: “Okay, fair enough. You want to write a story. I’ll help you get it published”. “Because now I’m good. I don’t want to write a story. I like what you did, but I know,” I would write it differently. I’m like: “You’re free to write it differently. If you’d like to know”. “I don’t need to”. “Okay”. That’s the kind of conversations we have.

Serpil Aygün Cengiz: Writing stories can indeed be a healing process for oneself, don’t you think? The next question will revolve around the topic of healing through storytelling. But before that, I hope Gülgün will translate into Turkish again.

Christopher N. Poulos: Stop adding things, I know you're adding things to what I'm saying. I'm kidding. (Laughter)

Gülğün Şerefoğlu Elverir: Me. Oh my god. No. I got shocked for a second. Okay. It's okay. *İlk olarak en son soruyla başlamak istiyorum, bu daha başka sırların olup olmadığıyla ilgili. Aslında her zaman yazdığımız şeyde bir eksik vardır, bir eksik taraf vardır hep. Bize anlatılandan daha fazlası olduğunu düşünüyorum. Şimdi sorsam belki tekrar daha fazlası da ortaya çıkabilir. Yani bence hâlâ bana anlatılmayan, bilmediğim sırlar vardır diye düşünüyorum. Bunu bilmek mümkün değil. Ama benim açımdan bu çalışma, bu kitap şu an için tamam, tamamlanmış durumda. Birinci soruyla devam edecek olursak, daha önce söylediğim gibi bu bir katarsız etkisi yarattı bu çalışma tüm hayatımda. Tabii ki de eğer bugün yazmış olsaydım daha farklı yazardım elbette. Bir de tepkilerden bahsetmiştiniz, bununla bağlamak istiyorum. Aslında sanıyorum çok edici bir tepki var mı diye bilmek istiyorsunuz. Aslında ben şunu göstereyim. Bize az önce gösterdiği kitabı kastetti, biliyorsunuz bize kitap gösterdi. Kitap yeniden basılmış, klasik bir yöntemle, çünkü kitabın kapağındaki görselin telif hakkı, yeniden basan yayınevinde olmadığı için böyle sıradan dümdüz mavi bir kütüphane kitabı formatında basılmış. Basıldıktan on yıl sonra yeniden baskısı yapılmış ve yayıncı da, ilk yayıncısı da "Bunu böyle bastırmak istediğine emin misin?" diye sorunca kendisi de "Tabii ki bu şekilde basılsın" ve "İçinde söylediklerinden de emin misin?" diye sorunca da "Tabii ki böyle söylemek istedim" demiş.*

Tabii ki değişiklikler oldu, çünkü ben de bir insanım, değiştim. Değişen yerleri oldu, ama kitap yazıldığı şekliyle bu. Önemli olan yazdığımız anki durumumuza aslında sadık kalmak. Tabii ki başka bir zamanda yazılsa daha farklı olur. Kitapla ilgili de en şaşırtıcı anımı sormuşsunuz. Aslında buraya davet edilmek diyebilirim buna! Çünkü kitabın basıldığı 2006 yılında böyle bir teknoloji yoktu. Birbirimizden çok haberdar değildik, ama şimdi beni buraya davet ettiniz. Birdenbire buraya davet edildim. İnsanlar burada güzel tepkiler veriyor. Kitabımı okumuşlar, sorular soruyorlar, yorumlar yapıyorlar. Bu benim için çok şaşırtıcı, böyle bir şeyi hiç beklemiyordum, böyle bir davet gelmesini.

Türkiye'de birileri beni okumuş ve bunu konuşmak istiyor. Bu benim için çok şaşırtıcı oldu gerçekten. Bir tane daha var. Kitabımı okulda okuttuğum sırada öğrencilerden birinin babası aradı. İşte "Ben Andy'nin babasıyım, kitabınızla ilgili konuşmak istiyorum" deyince "Akademisyen misiniz? Yazar mısınız? İlgi mi duydunuz?" diye sordum. "Hayır, hayır, sadece ben sizin gibi bir babayım. Sizinki gibi sizinkine çok benzer bir ailem var. Bir gün kitabınız üzerine böyle kahve içip konuşmak isterim" demişti. Bu da çok ilginç bir anı, bunu istemiş olması da. Aslında genel olarak gelen tüm reaksiyonların pozitif olduğunu söyleyebilirim. Yani kimse "Kitabından nefret ettim, ne biçim yazmışsın, çok kötüydü" gibi bir şey demedi ve vardır hoşlanmayan veya negatif tepkisi, düşüncesi olan, ama bana hiç gelmedi böyle bir tepki. Ben hiç duymadım, genelde insanların tepkisi "Böyle yazmaya devam et, gerçekten çok güzel, çok beğendik" şeklindeydi. Daha sonra ben "Babamın Hayaleti" başlıklı bir çalışma yazdım, yayımladım. Yani neden insanları etkiledi? Veya kitabım niye sizi etkiledi bilmiyorum. Sadece benim yazmam gerekiyordu ve yazdım bunların hepsini. Biliyorsunuz bizim disiplinimizde yani sosyal bilimlerde genelde yazılan şeyler, makaleler, yayımlanmak üzere gönderilen şeyler ya reddedilir ya düzeltme verilir. İşte "Üzerinden geçin, şuralarını

değiştirin” denir. Mesela bu benim başıma hiç gelmedi. Sanırım insanlar anlamlı buldu çalışmalarımı bir şekilde ve herkes pozitif dönüşler yaptı. Bir de kitabı okuduktan sonra babam şöyle bir tepki vermişti orada yazdığım anılardan biriyle ilgili ve “Bunu niye böyle algıladın, bunu niye böyle düşündün?” diye sordu. Ben dedim ki “Ben bir çocuktum, o zaman için bu olayı böyle algılamışım, böyle görmüşüm demek ki. İstersen değiştireyim, farklı yazayım” dedim ama “Gerek yok” dedi, “Önemli değil” dedi. Böyle birkaç ilginç şey de başıma geldi.

Serpil Aygün Cengiz: Okay, thank you, Gülgün. Now, there’s a question about, as I said, writing stories and healing, it is Budem’s question. Budem, we are listening to you.

Budem Çağıl Büyükpoyraz: In your book Accidental Ethnography, you mentioned that we have to write about our experiences, our feelings, our stories, and even tell our stories like Forrest Gump to those who don’t want to listen and mentioned that it is difficult to live with secrets, and the healing power of writing. Long before I met you, I was doing this as much as I could. I was writing even though I felt relieved after finishing my writing. After a while my memories were haunting me again. I told I couldn’t heal. Did you really get better? Or if there were moments when you felt like me? So, what did you do? How did you cope with that? Thank you.

Christopher N. Poulos: So, wow, that is a complex question. I would say that. Yes. Writing has helped me to heal me, and I have felt the way you felt also. And so, I don’t know, I honestly don’t know anything about what it’s like in your culture to do this, but in ...in the US, we have a lot of professional counselors and therapists that, that make a living helping people with personal issues, and I have availed myself of their services. I’ve been to therapists, who have helped me tremendously through this process of grieving, through dealing with trauma. I have from ...from a terrible car accident I was in years ago that I recovered in a memory ... I am ... in doing some memory work, writing an autoethnography about memory. I recovered the part that had been covered by shock. When I was in this car accident, and it threw me into a tailspin. I needed to deal with it. I have posttraumatic stress disorder from that accident. And so I have to be truthfully ... truthful, I’m on an anxiety medication. I have I get help from a professional therapist and from other doctors to help me with those things. But I also continue to write about those things. So, it’s not ... it’s not the cure all for any for every affliction. It’s not the ... it’s not the ...the silver bullet that’ll save you from everything. But I can say on ...on the whole, the writing has helped me more than anything. That’s revealing a lot to you about myself, but that’s just my story. I have I’ve had to get help. But I also have dear friends who have helped me and a lot so I have people I can talk to I don’t think we can live with these things. I can’t live with these things alone. That’s why my story needs to be out there that’s why I need to talk to people that’s why I need to get other people in on helping me.

Budem Çağıl Büyükpoyraz: Thank you very much.

Gülgün Şerefoğlu Elverir: *Bu aslında epeyce karmaşık bir soru, cevap vermesi zor. Evet diyebilirim cevaba yani yazmak, iyileşmeme yardımcı oldu, evet. Yani sizin kültürünüzde, ülkenizde nasıl tam olarak bilmiyorum ama burada Amerika’da pek çok konuda terapi yapan terapistler var. İnsanların yardım alabileceği ve bunu profesyonel olarak meslek edinmiş insanlar var. Ben de terapistlerden büyük yardım gördüm, büyük destek aldım. Yıllar önce çok kötü bir araba kazası geçirmiştım mesela. Bununla ilgi de bir hafıza çalışması yaptık, bu şoktan, kazanın yarattığı şoktan*

kurtulabilmem için. Bir süre boyunca travma sonrası stres bozukluğu yaşadım. Bununla ilgili birçok anksiyete ilacı kullandım, profesyonel terapistlerden yardım aldım. Ancak bunları yaptıktan sonra yazmaya devam ettim. Ama yani bu anlamda şey diyemeyiz hani yazmak sihirli bir şey, çok olağanüstü bir şey ve her şeyi çözüyor tüm sorunlara iyi geliyor diyemeyiz ama tabii ki profesyonel yardım dışında, profesyonel yardıma ek olarak bana en çok yazmak fayda sağladı diyebilirim. En çok yazmanın faydasını gördüm. Bir de tabii arkadaşlar, pek çok arkadaşım var, arkadaşlarımla da yardımını gördüm. Aslında tüm bunları anlatmamın, anlatmak istememin, arkadaşlarımla paylaşmamın, kitaplar yazmamın sebebi de bu sanırım. Anlattıkça, söyledikçe iyileşiyorsunuz. Bu iyileşmeyi tek başıma, yazmadan veya arkadaşlarım olmadan, yardım olmadan yapamazdım.

Serpil Aygün Cengiz: Thank you, Gülgün. Dr. Poulos, I believe we are approaching the last question. Last semester, we read Ruth Behar's book *The Vulnerable Observer* and we discussed the vulnerability of the researcher. Additionally, there was a Turkish book that we explored, titled *Vulnus Kırılganlık Üzerine*, *Vulnus –About Vulnerability*. We had extensive discussions about vulnerability. Therefore, I assume this question will focus on the vulnerability of the researcher, and Hacı bayram will be asking it. Hacı Bayram, please proceed with your question.

Hacı Bayram Karakurt: Of course. Actually, my question was answered partially. At first, Dr. Poulos, sir, it's an honor to share such an experience indirectly with you. And, by the way, how cute is your dog, actually, your pal? Taking sit behind you?

Christopher N. Poulos: Yes, she is. That's Lucky. She's my doggy. She loves taking naps.

Hacı Bayram Karakurt: And ... here comes my humble wondering if you let ... so in this era of privacy almighty. Do you think raising the most taboo and shameful secret makes the researcher more vulnerable?

Serpil Aygün Cengiz: Dr. Poulos, I beg your pardon. Dilek, could you please translate the question into Turkish.

Dilek İşler Hayırlı: *En tabu ve yani en utanç verici sırlarımızı açığa çıkarmanın araştırmacıyı daha kırılgan hâle getirdiğini düşünüyor musunuz diye soruyor Hacı Bayram.*

Christopher N. Poulos: Okay. So, my experience is that I resisted being vulnerable, until I could resist it no longer. I grew up among some pretty tough people ... in a rough sort of neighborhood. And the idea for survival was never let them see or fear or they would take advantage of your fear. So, adopting a tough exterior would be the way to approach other human beings. But it turns out that the more vulnerable I've become, the more human I've become. And the more the more powerful I've felt that other human beings actually respond to vulnerability in surprising ways. Most of us may be fear, vulnerable, our vulnerability, but also need to embrace it. Which is not to say we put ourselves at unnecessary risk, but with the right people in the right time in the right place, being a vulnerable person, or as a risk to heart does with ethnography. Being the vulnerable observer, being open to fully open to all forms of experience is the way to know more

about what it means to be a human being. So, vulnerability is the key. It's how you become a person who's capable of love. You might notice that not very many scholars write much about love. In fact, the only book that not only scholarly books that I've read recently about love directly, was written by Bell Hooks. And she wrote it as a popular book, not a scholarly book. If you know Bell Hooks, she's a cultural commentator, a critic of cultural studies, a writer. She has written a lot about being black in America, about being a woman, and also now about love. And love requires vulnerability. It's just, it's just part of the story. And it's a big part of the human story. So, I guess I can say embrace your vulnerability. That's how you're going to find things. That's how you're going to learn things.

Serpil Aygün Cengiz: Thank you, Dr. Poulos. *Gülgün'cüğüm Nasılsın? Yoruldun mu? İyi misin?*

Gülgün Şerefoğlu Elverir: *Çok iyiyim, teşekkür ederim. Biraz arada yalnız şey umuyorum kaçırmıyorumdur. Arada böyle ufak ufak soruyorum, kaçırdığımı düşündüğüm yerleri. Aslında bu kırılganlıkla ilgili soruda şöyle söyleyebilirim. Kırılganlığa artık karşı koyamayacak seviyeye gelinceye kadar karşı koymaya çalıştım, direnmeye çalıştım, kabul etmemeye çalıştım. Ta ki bir gün artık dayanabilecek hâle gelinceye kadar. Yani genellikle insanlar da böyledir. Kırılganlıklarımızı, korkularımızı böyle hep bastırmaya çalışırız özellikle çok güçlü olanları, bizi çok derinden etkileyenleri ve bu noktada en etkili yolun diğer insanlara yaklaşmak olduğunu düşünüyorum. Yani onlarla yakın olmak. Çünkü kendimi en kırılğan ama aynı zamanda da en insan ve en güçlü hissettiğim zamanlar benim kırılğanlığımın diğer insanların verdiği şaşırtıcı tepkilerdi, onların bunu paylaşmasıydı. Tabii ki de burada şey demek istemiyorum yani "Gereksiz bir şekilde kendinizi riske atıp bunları paylaşın" demek istemiyorum ama doğru zamanda, doğru kişilerle ve doğru yerde yaptığınız paylaşımın kötü ve zararlı olmadığını göreceksiniz. Aslında konu her türlü deneyime, her türlü yaşantıya tamamen açık olmakla ilgili. Aslında kırılğanlık sevebilmek konusundaki en temel parça diye düşünüyorum. Yani biliyorsunuz genelde akademisyenler pek yazmazlar sevgi üzerine ama aslında sevgiyle de ilişkili olduğunu düşünüyorum kırılğanlığın. Bell Hooks'un yakın zamanda çıkan bir kitabı var. O oldukça popüler oldu. Kendisi kültürel çalışmalar konusunda çalışıyor. Siyahi bir kadın ve bununla ilgili bunun yarattığı kırılğanlıkla ilgili birtakım şeyler yazdı. Yani aslında kırılğanlığın insanlarla ve insanlarla ilgili tüm çalışmalarda bu çalışmaların en büyük parçası, en temel parçası olduğunu düşünüyorum. Yani aslında kırılğanlığın anlamı bir şeyleri nasıl öğrendiğimiz, nasıl değerlendirdiğimiz ve bir insan olarak nasıl karşıladığımızla ilgili daha çok.*

Serpil Aygün Cengiz: Thank you, Gülgün. A... Dr. Poulos, may I ask the participants if they have any remaining questions, perhaps one or two before we conclude? Thank you. Dear friends, the floor is open to your questions now. One or two or three questions only. Okay. Hacı Bayram

Hacı Bayram Karakurt: Thank you, Hocam. One more question. Sorry. So, considering today, your intellectual journey retrospectively where you locate yourself? Have you... do you think have you accomplished what you want to do ... or any goals left? Maybe you'll say autoethnography form me, may show me the way, the road, a map you know where to go, what to do.

Serpil Aygün Cengiz: Hacı Bayram, could you please ask your question in Turkish?

Hacı Bayram Karakurt: *Tabii, Hocam. Hocamıza şunu sordum, retrospektif şekilde, geriye dönük bir şekilde entelektüel yolculuğumuzu düşündüğümüzde bugün kendinizi nerede*

konumlandırıyorsunuz? Yani yapmak istediklerinizi gerçekleştirdiniz mi? Yoksa herhangi bir amacınız kaldı mı? Belki de dedim hani otoetnogarfinin kendisini kazara bulduğundan bahsediyordu. Belki de o kendisine bir yol haritası çizecektir, nereye gitmesi, ne yapması gerektiğini söyleyecektir dedim.

Serpil Aygün Cengiz: Okay, thank you.

Christopher N. Poulos: Okay, so I am old but I'm not that old. I'm not done. Have other to have more to do. So, yeah, I... I've actually been involved in several collaborative writing projects, collaborative autoethnography projects recently with a group of scholars from around our country. And so, we're writing together about various things we've written recently about COVID and the lockdowns and the masks and all that sort of thing. We've written several pieces together I think we're going to continue on that. I'm working on... I'm working on an idea for another book, this time on memory and I'm uh, I'm in the initial stages of writing a proposal for that one. So, I have much left to do. I'm still I still love teaching my teaching career. I still love what I'm doing. I will continue doing it as long as I feel the energy for it which seems to be still very strong even ... even saying after even after feeling these last two years, which were very difficult in the pandemic for everyone. So, but I feel energized by this work, and I will I have a lot to say. I have a lot left to say. I have done a lot; I have I plan to do a lot more. But I will also say it leads me. I've said this before. It leads me to where it wants me to go more than I lead it. So, I don't ...I don't plan it out as the way that a lot of people do. I tend to write my way through it.

Serpil Aygün Cengiz: Gülgün, could you translate it please? Thank you.

Gülgün Şerefoglu Elverir: *Aslında bu şöyle en başından başlayayım. Evet yani biraz yaşıma var ama o kadar da yaşlı değilim. Henüz her şey bitmiş değil. O kadar da yaşlı olduğumu düşünmeyin lütfen. Daha yapacak çok şey var önümde. Şu an bir grup akademisyenle birlikte kolektif bir çalışma yapmayı tasarlıyoruz genel olarak COVID, bu kapanmalar ve maskeler konuları ele alan, bunların yarattığı sonuçları ele alan. Bir de ben kendim hafızayla ilgili bir başka kitap üzerinde çalışıyorum. Şu an bir teklif metni yazıyorum bunun için. Aynı zamanda hâlâ ders vermeyi seviyorum. O nedenle enerjim yettiğinde ders vermeye devam etmek istiyorum. Son iki yılda herkes için ve benim için de çok zor oldu ders vermek, derslere girmek ama enerjim yettiğinde bunu yapacağım. Şimdi bu yeni başladığım çalışmalar da bana gerekli enerjiyi verecek diye düşünüyorum, çünkü söylemek istediğim, söyleyeceğim çok şey var ama daha önce de söylediğim gibi ve sizin de söylediğiniz gibi otoetnografiyi, evet, benim onu yönlendirdiğimden çok o beni yönlendiriyor. O nedenle de çalışmalara devam ettikçe yolumu bulacağımı düşünüyorum.*

Serpil Aygün Cengiz: Thank you, Gülgün. Dilek, do you have a question to ask?

Dilek İşler Hayırlı: Hocam, I had a question. But actually, it was answered partly. So, it was about the ethical concerns. You know, I lost my father three years ago. And when I lost him, I was in the beginning of a project about his village, about the village he was born in. And the project was about, you know, collecting the intangible and tangible cultural ...cultural heritage of that village.

And then I lost him. I thought of stopping the project. But we signed the contract, and we need to continue. So, he's not here now. And I'm going to write my dissertation on that project, ethnographically. But I am talking about the details. Like he had some alcohol problems he had. He had some anger issues, and he had some problems with my mom. So, I can't I'm not sure about what to write and what not to write because I can't ask him. So, do you have any recommendations about that? This is my question.

Christopher N. Poulos: I'm sorry for your loss. I... I know how that feels to lose a father. I would say you have to use your own moral compass to decide what you can and can't say about someone who's no longer here. I've said some pretty ... some pretty harsh things about my own father, both before and after he passed away. He knew that he kind of started the fights himself. He put himself in the position of that, but this is tough. You have to use your own moral compass. That's all I can say. You have to use your own judgment. What does it feel like to be writing this? How does it feel to you to be writing things that reveal such things about your father? If it feels right, then I think it's okay. There's it's not, you're not going to harm him. Except perhaps other people who might be connected to him. I don't know how your mother would feel about it. I don't know how other people would feel about it. They probably have a point of view. You have a point of view. Yeah, but it sounds like you have a story you need to tell. So I wouldn't ...I wouldn't let that stop you. You can ... you can ...you can certainly use your judgment on how much and the story you know again, the part of this is defining what the story is about. You know, it sounds like it's about the village more than about him, but maybe I just heard that wrong.

Dilek İşler Hayırlı: Well, I'm feeling he if he was ... he was here, he would say: "While you can right that's fine with me. But not that one or not this one". So maybe yeah.

Christopher N. Poulos: You may not know which ones, but you might know which ones he would stop you from right. And you also have your own you know, however much you're willing to disagree with his judgment you know. You might be wrong about that. We're all human beings.

Dilek İşler Hayırlı: Okay, thank you. Thanks a lot.

Serpil Aygün Cengiz: *Acaba sorusu olan var mı? diye Gülgün... Medine galiba soracak. Gülgün'cüğüm... Bir dakika, Medine. Dilek kendi... Medine sesini kapatabilir misin? Dilek sorunu ve cevabını sen kendin istedin ve Gülgün olur mu? Biraz çünkü özel bir soruydu bilmiyorum...*

Gülgün Şerefioğlu Elverir: *Evet, onu teklif edecektim hani çevirmek isterseniz, dilerseñiz siz buyurun.*

Dilek İşler Hayırlı: *Tabii. Ben şunu sordum Poulos Hocaya, ben babamı kaybettiğimde üç yıl önce ben tam böyle bir projenin ortasındaydım. Yeni imzalamıştık projenin aslında kontraktını ve babamı kaybedince projeyi de aslında bitirmek istedim. Yani devam etmek istemedim ama projemizde babamın doğduğu, büyüdüğü, işte birtakım böyle olaylı bir şekilde ayrıldığı köyle ilgiliydi. Şimdi bir tabii var yani bir sürü aile hikâyemiz, sırrımız var. Mesela babamın işte alkolizm problemi vardı. Biraz öfke kontrol problemi vardı ya da annemle ilgili birtakım sırlar, problemler vardı. Şimdi bunların ne kadarını yazacağım? Projeden çıkacak olan kitaplarda zaten yazmayacağım, ama tezime bunların ne kadarını yazıp, ne kadarını yazmamam gerektiğini çok da kestiremiyorum.*

Bunu sordum Poulos Hocaya. Poulos Hoca da “Kendi ahlaki pusulanı kendin belirlemelisin, yani neyin doğru, neyin yanlış olduğunu kendin belirlemelisin. Belki çevrende annen olabilir. Baban yok, ama annene belki danışabilirsin” gibi aslında daha önce de söylediği şeyleri söyledi, “Dolayısıyla bunun bir kuralı yok, buna kendin karar vereceksin, neyi doğru buluyorsan onu söyleyebilirsin” dedi.

Serpil Aygün Cengiz: Thank you. The final question, I think, will come from Medine.

Medine Demir: *Merhaba. Benim de bir sorum var ama ondan önce çeviri desteğine ihtiyacım var. Dilek Hocam, yardımcı olursanız ya da Gülgün Hocam hanginiz için uygunsa. Benim sorum şu: Otoetnografinin kendi yaşamındaki yani kendini tanıma yolculuğundaki yeri nedir? Otoetnografiyle çalışmaya başladıktan sonra bir kırılma söz konusu oldu mu kendi içinde ve insanlarla olan ilişkisini ne şekilde etkiledi? Ben kendini tanıma yolculuğundaki konumunu merak ediyorum otoetnografi yapan kişinin. Teşekkür ederim.*

Dilek İşler Hayırlı: Basically, she asks how has autoethnography helped you? With ... with the... with your relationship with people around you? How has autoethnography helped you personally, to know yourself?

Christopher N. Poulos: I believe autoethnography is a process of self-discovery and growth. By practicing it I believe I have enhanced all my relationships. I think what it does is give you a keener sense of what it ... how to engage with other human beings in a caring way. I think when I started this work, I was ... I did not feel like I was a part of any group of people anywhere in my life. And now I can say I am a member of many groups of friends and colleagues and associates and neighbors and others that I that that we have mutual care for. And, you know, so as you can tell from my book, I ... I grew up in a family that wasn't very healthy in its communication for a very long time. And that has changed over time. All my relationships with my family are now healed. And everybody is getting along really well. My sister who had ... who used to have a very long-time resentment against me, brought me Greek chicken soup today, dropped it off at my house. So, they call it “Greek penicillin”. So, it's lemon and chicken soup supposed to help me get well from this virus that I have. And she just did that for no reason other than she loves me. So, I think you know that tells me that something's working... So, I ... I think, it has enhanced everything about my life but most ...most vividly my relationships with my family have been healed.

Gülgün Şerefoğlu Elverir: *Şimdi aslında bu sorunun cevabı olarak otoetnografinin kendisinin bir keşif ve bir büyüme süreci olduğunu söyleyebilirim. Diğer insanlarla olan ilişkilerimizi, diğer insanlara nasıl yaklaşacağımızı bize öğreten bir süreç. Aslında otoetnografiye ilk başladığımda herhangi bir gruba herhangi bir topluma herhangi bir insan grubuna ait hissetmiyordum kendimi, ama şu anda pek çok grubun üyesiyim. Arkadaşlar olsun, komşular, iş arkadaşları, akrabalar gibi pek çok grubun içinde hissediyorum kendimi ve birbirimize karşılıklı olarak sevgi ve ilgi gösterdiğimiz gruplar bunlar. Kitapta da bahsettiğim gibi aslında ailemde çok sağlıklı bir iletişim mevcut değildi çok uzun yıllar boyunca ama zamanla bu durum bir değişiklik gösterdi. Aile içindeki ilişkiler giderek iyileşti. Mesela şimdi hasta olduğum için kız kardeşim bana bir tavuk suyu çorba getirdi bu virüsle*

mücadele etmem ve iyileşebilmem için. Bu bir Yunan tarifi. Bunu yapmasının tek sebebi de bir aile olmamız ve beni sevmesi bence. Bir şeyler zamanla yoluna girdi. Yani otoetnografiye başladığımdan beri çok şey değişti, ama en çok aile içi ilişkilerimizin değiştiğini ve iyileştiğini söyleyebilirim.

Serpil Aygün Cengiz: Thank you, Gülgün. Dr. Poulos, in your text titled “Autoethnography –A Manifestory”, you say:

“I cannot write the disembodied academic voice, not now, not this far in. I can only write the ‘I,’ which implies the ‘we,’ which is at once the plurality of me—and, at the same time, my very reason for being.

I write so I and you and we can BE.

I write so the darkness cannot win.”

By accepting our invitation, you have greatly contributed to the realization of our academic endeavor, and we sincerely thank you for that. Today’s seminar with you has been both enjoyable and productive for us. We hope it has been enjoyable for you as well. Thank you one again. We would also like to express our heartfelt gratitude to our translators, Dilek and Gülgün. Now, with your permission, I would like to give the floor to Dilek and Gülgün, followed by your own words, of course. Thank you.

Dilek İşler Hayırlı: Yes. Well, Dr. Poulos, I am so happy to have you here. When I first intended to write you an email. I ... I was not sure that you would answer me. Even if you would answer, I wasn’t sure that you would accept this invitation. So, I feel so lucky. And I was anyway motivated. But with your acceptance with your presence here, I am highly motivated. And you know, I was in the symposium “Narrative and autoethnography” symposium, I saw you there, and you were wearing a t-shirt. Written “Ethnographer”. And right, I guess, yeah. So since then, I’m a fan of you. So, I’m so happy to see you here. Thanks again.

Christopher N. Poulos: Thank you. I when I got your email, I asked my friend Carolyn Ellis, who’s one of us autoethnographers. I said: “Do you get invitations like this from people in other countries?” She goes: “Yeah, I get those sometimes”. She said: “Just do it”. I said: “Okay. I’m inclined to do it. Let’s just do it”. So I thank you for inviting me. I really appreciate the opportunity. It’s been really a lot of fun. I enjoyed all your questions. I hope you got something out of it. I did. So I appreciate the invitation very much. Thank you.

Serpil Aygün Cengiz: In our upcoming seminar on Monday, we will have the pleasure of hosting Carolyn Ellis. Dilek has kindly extended an invitation to her, and I’m very happy to share that she has accepted the invitation.

Christopher N. Poulos: Alright, say hello, tell her I said hello. And that I that I got here first. (Laughter)

Serpil Aygün Cengiz: Thank you. Now, Gülgün, I’m sure you have some things you want to say.

Gülgün Şerefoğlu Elverir: Thank you. The very first thing that I’d like to say is that this is one of the invaluable evenings both in my life and in my professional life. Because I have been working as an interpreter for some 12 years. And this is a very one of the very rare moments that I’m both

satisfied with my job and the things we are talking on. So, this is really, really an invaluable experience for me. So, thank you for Dr. Poulos, and Serpil Hoca, and everyone in the session this evening. So, and the last thing as of this evening, I'm really convinced that social sciences is my way of healing really, because I'm having some very hard times nowadays regarding the personal life and working life, but at these very moments, I feel very, very comfortable and happy being here and hearing and interpreting all these things. So, I guess yes, ethnography. folkloristic whatever you call it, social sciences, is also my way of healing. Thank you for having for letting me have this chance.

Christopher N. Poulos: Thank you for making me sound better than I actually did. I know she was adding things. (Laughter)

Gülgün Şerefoğlu Elverir: Maybe next time you should cross check with someone and let's see right! (Laughter)

Serpil Aygün Cengiz: Okay, and my ...my connection is very weak but if you hear me Dr. Poulos thank you again. On Monday I will mention to Carolyn Ellis that you were the first to join this class! (Laughter)

Christopher N. Poulos: Thank you. I appreciate it. Thank you very much. I enjoyed it.

Serpil Aygün Cengiz: Thank you. Bye-bye.

Gülgün Şerefoğlu Elverir: Have a nice evening.

Dilek İşler Hayırlı: Nice evening, Dr. Poulos. Bye-bye for your dogs as well. Thank you.

Serpil Aygün Cengiz: *Evet. Arkadaşlar ben de hepinize teşekkür ediyorum katılımınız için. Önceden sorularını gönderenlere de ayrıca tekrar teşekkür ediyorum, ama en çok Dilek ile Gülgün'e çok teşekkür ediyorum. İkisi de çok yoruldu. Dilek zaten yazıp davet etmese bu süreç hiç başlamazdı. Çok güzel idare etti o yazışma dönemini. Olağanüstü güzel bir iletişim kurdu. Bugün de ayrıca soruların çevirileriyle katkıda bulundu ve Gülgün'cüğüm, kırmadın, geldin hem o kadar vaktini ayırdın hem de çok yorucu bir şey değil mi, Dilek, yaptığı çok çok yorucu bir şey. Yapan bilir, çok teşekkür ediyorum.*

Dilek İşler Hayırlı: *Evet, evet kesinlikle. Gülgün Hocam, gerçekten yani inanılmaz derecede iyidiniz gerçekten. Çok teşekkürler.*

Gülgün Şerefoğlu Elverir: *Evet, ama Dilek Hocam olmasaydı hakikaten çok zor olurdu. O aradaki iki üç dakikalık boşluklar gerçekten çok iyi geliyor. Ben de çok teşekkür ederim. Tek başına birinin yapması gerçekten mümkün değil.*

Serpil Aygün Cengiz: *Sen başarıyla yaptın gerçi Renato Rosaldo da derse iki yıl önce konuk olarak geldiğinde, ama gerçekten iki kişi daha mantıklıymış gerçekten.*

Gülğün Şerefoğlu Elverir: *Evet. A Solmaz Hocam!*

Solmaz Karabaşa: *Ya ben nasıl olsa kimse yabancı değil diye böyle görüntü verdim. Gülğün'cüğüm, çok sevindim seni böyle görmekten tekrar çok mutlu oldum. (Gülğün: A aa teşekkürler.) Ayrıca Serpil Hocaya da teşekkür etmek istedim. Şimdi sana ve Dilek'e teşekkür ettik. Hocam sen de çok güzel modere ettin, yani çok nefisti. Türkçe konuşurken olduğun gibi yani İngilizcede de çok naziktin.*

Gülğün Şerefoğlu Elverir: *Evet aynı nezaket İngilizcede de birebir aynı. Ben de ona çok hayran kalıyorum. Yani o nazik ton hiç bozulmuyor dil değişse de.*

Solmaz Karabaşa: *Kesinlikle. Çok sakın böyle soğukkanlı ondan sonra ve böyle soruları sorarken böyle çok güzel ilişkilendirerek hiç sıkıcı olmayan. Ama yani gerçekten hem Gülğün hem Dilek size hayran oldum. Çok güzeldi.*

Gülğün Şerefoğlu Elverir: *Hocam, estağfurullah. O zaman gevezelik olmazsa ben de son cümle söyleyebilir miyim? Biraz çok ben bugün konuşma hakkını aşırı kullandım.*

Serpil Aygün Cengiz: *A ne demek, estağfurullah, Gülğün'cüğüm.*

Gülğün Şerefoğlu Elverir: *Şimdi son sözleri bizler İngilizce söyledik, ama bir kere de böyle çok kısa Türkçe söylemek istiyorum. Gerçekten hem hani meslek hayatımda hem de hayatımdaki en güzel akşamlardan biri oldu. Hepinizin sayesinde, dersinizin sayesinde. Serpil Hocam, Dilek Hocam hepinizin sayesinde. Gerçekten yani sosyal bilimleri hep severdim ama gerçekten bu da bir artık iyileşme yöntemi mi diyelim? Öyle dedim az önce, ama iyileşme yöntemi mutlu olma yöntemi, gerçekten öyle. Şu an hiçbir sıkıntım yokmuş, hani böyle her şey çok güzel, çok mükemmel ya da işte öyle gibiyim, sabah yeni kalkmış gibi enerjiğim. Değişik bir şey gerçekten hani bu kadar konu olarak da, ortam olarak da gerçekten bu kadar güzel, bu kadar pozitif bir şeye çok az maruz kalıyorum. O nedenle özellikle teşekkürler. Tabii Serpil Hocama da bu alanda çalışmaktan beni vazgeçirmediği için özel olarak teşekkür ediyorum.*

